

Оксана ТКАЧУК

Я ЧУЮ ШУМ ЛІСІВ Й ГІРСЬКИХ ПОТОКІВ

вірші

“Лисаний Камінь”

Косів 2024

УДК 821.181.2-1

Т 48

Книга вийшла друком за кошти
Івано-Франківського обласного бюджету

Ткачук О.Л.

Т 48 **Я чую шум лісів й гірських потоків:** Вірші. — Оксана Ткачук. —
Косів: Писаний Камінь, 2024. – 120 с.

Вірші, які авторка пропонує читачеві, написано щиро й від чистого серця. Вони про Україну, Гуцульщину, милий серцю гірський Шепіт, де Оксана Ткачук народилася, живе і працює, про війну й омріяну для всіх Перемогу, про рідних людей — батьків, сина, чоловіка. Вона шанує працю і людей праці, святобливо ставиться до християнських засад моралі, які, в чому певна, мають бути міцним підмурівком української суспільності — нашого побуту, сім'ї, ставлення один до одного, до Вітчизни...
Для широкого читацького загалу.

УДК 821.181.2-1

© Ткачук О.Л., вірші, 2024

© Григоров А.Г., вступна стаття, 2024

© Мосорук М.М., обкладинка, 2024

©Видавництво «Писаний Камінь», 2024

ШИРЕ ПОЕТИЧНЕ СЛОВО ОКСАНИ ТКАЧУК

Після знайомства з віршами Оксани Ткачук на гадку спало несподіване порівняння: ростуть у розкішному зеленому гаю розлогі красені-дерева, поруч — скромніші, не такі показні, а навколо — різнобарвні кущі, рясний багатошумний «підлісок». І в кожній рослині тут — своя краса, часом яскрава, іноді — мовби непримітна, проте весела і хвилююча, ще в інших — зворушлива і ніжна.

Так у природі, так у житті. Усе на своєму місці, усе в гармонії, все у розмаїтті.

Так є в мистецтві загалом і в літературі зокрема. Тому, торкаючись доробку Оксани Ткачук, звісно, не будемо піддавати літературознавчій обсервації написане авторкою, ні порівнювати її вірші з творами інших. Хоча б тому, насамперед, що це перша її збірочка, і підганяти її під якийсь ранжир абсолютно недоречно.

Але те, що Оксана Ткачук пропонує своєму майбутньому читачеві, написано щиро й від чистого серця. Вірші стали сокровеними плодами її душі, і ці плоди мають свої пахощі, і свій смак, і свій колір.

Усе життя спілкуючись із книгами — Оксана Ткачук за професією бібліотекар, — вона відчуває якийсь священний трепет за кожним разом, коли бере в руки той чи той фоліант. Книги прилучали її до творчості, манили в чарівні світи поезії, кликали й собі піти дорогою творення, повірити в себе і свої сили.

І Оксана відважилась.

Її вірші — про Україну, Гуцульщину, милий серцю гірський Шепіт, де вона народилася, живе і працює, про війну й омріяну для всіх Перемогу, про рідних людей — батьків, сина, чоловіка.

Вона не вигадує своїх образів, не вимучує ліричні сюжети. Вони приявні у її віршах органічно, від бачення і відчуття життя.

Її рефлексії по-народному мудрі і прості, як простими є беззаперечні істини:

Вчорашнього назад не повернуть,
Сьогоднішнє так швидко пробігає,
А завтрашнього може і не бути —
Один Господь про це на світі знає...

В авторки святоблिवе ставлення до християнських засад моралі, які, як вона вважає, мають бути міцним підмурівком української суспільності — нашого побуту, сім'ї, ставлення до батьків, до Вітчизни...

Непідробно правдивим є її почуття до матері, висловлені рядками цілого циклу віршів, як ось:

Ти для мене — промінчик весняний
І яскрава вечірня зоря.

Я молюся до Господа, мамо,
Щоб ти довго на світі жила.

Авторка шукає найтепліші слова, щоб привітати матір у день її свята й висловити сердечну дяку найдорожчій людині:

Мамо, люба моя, я вас щиро вітаю зі святом,
У травневий цей день, коли квітне бузок у саду.
В подарунок для вас назбираю я квітів багато
І подяки слова найпрекрасніші в світі знайду.

Цими прикладами хочеться підкреслити поетичну вдачу Оксани Ткачук, її здатність висловлювати віршованим рядком усе, що її хвилює, що їй близьке й дороге.

Є в доробку Оксани Ткачук і вірші про Майдан, про війну — з трагізмом почувань цілком мирної людини, зі сльозами, болем, але з незмінною вірою в Перемогу. Прагнення жити в мирі, займатися улюбленою працею, радіти звичним радощам відбито авторкою в цих нехитрих, але повних життєвої правди рядках:

Як гарно світить сонечко вгорі
І над тобою чисте синє небо!

Загалом у віршах Оксани Ткачук немає безпредметного абстрагування, незрозумілих філософських розмірковувань, — її тексти з повним правом можна назвати мальовничо-репродуктивними. Справді, якщо тільки взяти початкові рядки деяких віршів — «Загубилась осінь у покосах», «Поглянеш: навесні цвітуть сади», «Збирала мама

за святковим всіх столом», «Україно моя! Мила, ніжна, зажурена квітко..., «Лелеки повертаються додому», «Стоїть в осінній тишині Майдан», «Біжать струмочки, дзюркотять грайливо» і т. ін., — то відразу видно, що авторка збирається нас переконувати не логікою поетичної думки, а натуральністю барви, голосом звуку, самим фактом існування людей, птахів, предметів, пейзажів.

І ці початкові рядки — не трамплін для наступних сентенцій, а перші мазки на картині. Картині, намальованій її словом.

Думається, що збірка Оксани Ткачук «Я чую шум лісів й гірських потоків» — її перша ластівка — знайде дорогу до свого читача і потішить серця тихим, але щирим і добрим словом.

Аделя Григоруk,

письменниця,

членкиня Національної спілки письменників України,

Національної спілки журналістів України,

заслужений працівник освіти України

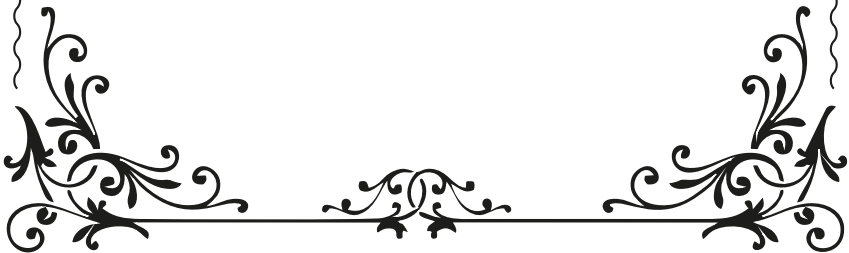
A decorative rectangular border with ornate, symmetrical floral and scrollwork patterns at each corner and the center of each side.

*А я люблю
жизнтя*

Оксана ТКАЧУК

* * *

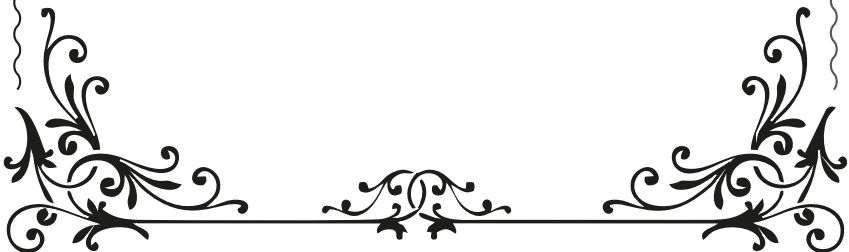
Людині багато не треба
Для щастя в своєму житті,
Лиш мирного, чистого неба
І добрих людей на путі.
Найбільше — міцного здоров'я,
В душі мелодійних пісень.
І ласки від Господа Бога
Прожити сьогоднішній день.

* * *

Життя людині один раз дано,
Комусь солодке, іншому — полинне.
У когось довго котиться воно,
Але чомусь для інших — швидкоплинне.

Працюй, людино, і добро твори,
Зумій і щастю й горю посміхнутись.
І так на цьому світі проживи,
Щоб коли треба — зміг ти повернутись.

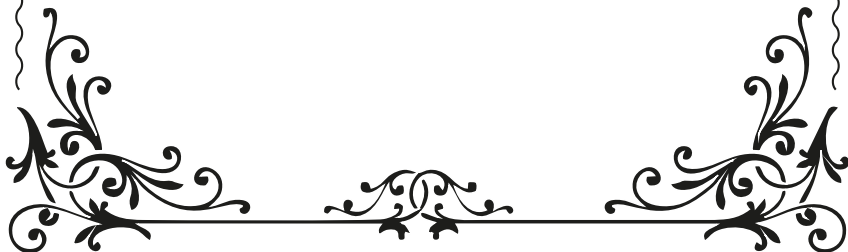

* * *

Пливе життєвий корабель по морю,
Серед бурхливих, неспокійних вод.
Знаходить пристань в радості і горі,
У суєті буденних перешкод.

Здається, що невдача завжди поруч
І іншого вже шляху не знайти.
Із радістю в душі і щемом в серці
Потрібно хрест достойно свій нести.

В минуле глянеш — все не так погано,
Вперед — тут сонце світить з висоти.
Не забувай: життя таке прекрасне,
Треба його цінити й берегти.

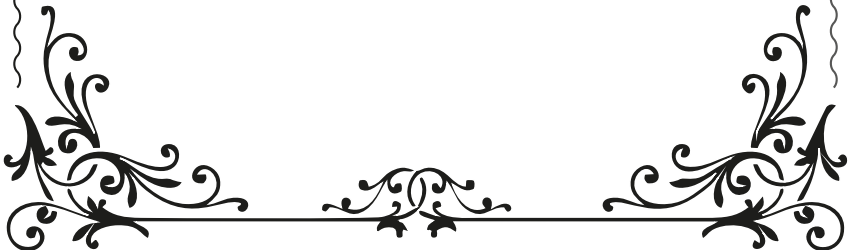

* * *

Чому не ціним те, що у нас є,
Але шукаєм кращого, ніж маєм?
І інколи в буденній суєті
Усе, що краще, ми чомусь втрачаєм.

А час біжить, його не зупинить,
І доля нам дарує повороти,
Не все те золото, що гарно так блищить,
Не все в житті замінюють банкноти.

Запам'ятай: не в грошах зовсім річ,
Не в розкошах і дорогих машинах,
А в тому, щоб, проживши, ти сказав:
Я українець, я в житті людина!

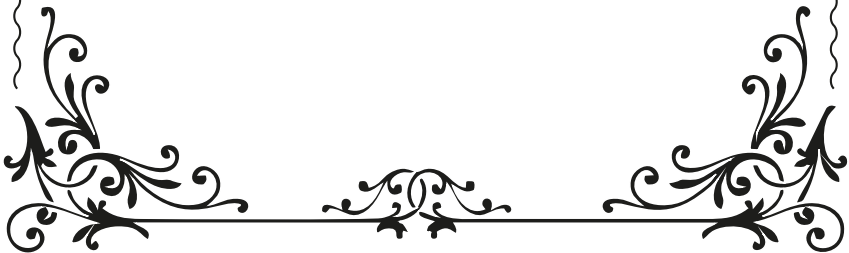

* * *

Я дякую Богу за те, що живу,
За те, що працюю і мрію й люблю.
Що ранки стрічаю в чарівній красі
І босою можу пройтись по росі.

Я кланяюсь неньці, що вчила мене
Любити все ніжне, прекрасне, земне
І впевнено йти по стежинці добра,
Ніде не робити ні болю, ні зла.

Чомусь кудись швидко біжить так життя.
Назад вже немає, на жаль, вороття.
А в серці ще стільки і віршів й пісень,
Я дякую щиро за нинішній день!

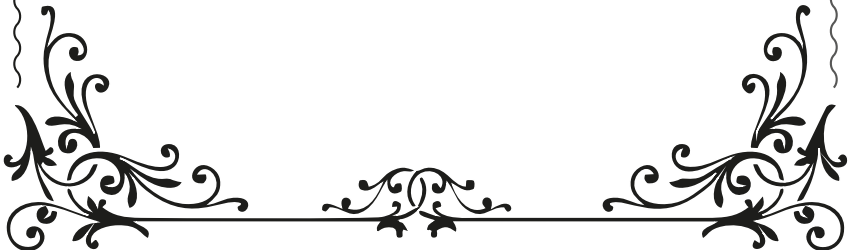

* * *

Я думаю, я мрію, я пишу,
Для цього всього в світі я людина.
Хтось засвітив колись зорю мою
І згаснути вона так не повинна.

Я думаю, я мрію, я люблю,
Люблю життя й прожиті в нім хвилини.
Усе прекрасне й добре донесу
У щире серце кожної людини.

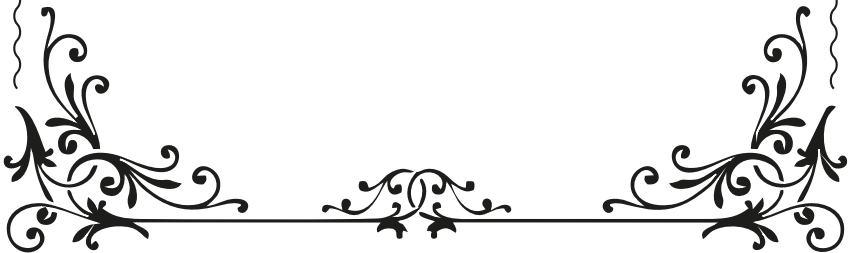
Я думаю, я мрію, я живу,
Бо так ще хочеться на цьому світі жити,
Щоби через якийсь десяток літ
Хороший слід для когось залишити.

* * *

Мрії збуваються — треба мріяти,
А щастя поруч — тільки вірити.
Завжди і всюди добро творити
І все, що маємо, серцем любити.

Розквітлу квітку, тендітну стеблиночку,
Кожну у світі мить і хвилиночку.
І місяць в небі, і сонце ясне,
Потрібно жити — життя прекрасне.

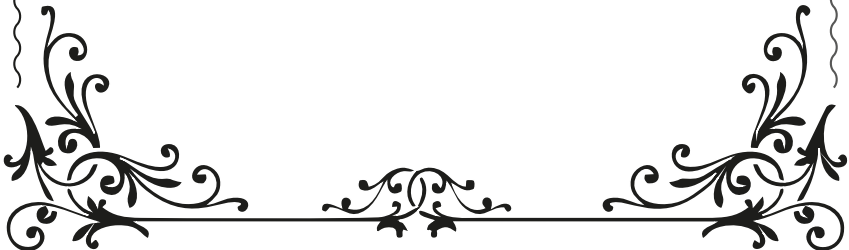

* * *

Ділилось щастя на дві половинки,
Одна була мені, друга — тобі.
Злилися в один шлях наші стежинки,
Тепер ми разом в радості й журбі.

Як добре, коли сонце в небі світить,
Чудово, як співають солов'ї.
Радіємо — здорові наші діти,
Мир і любов панують у сім'ї.

В житті багато щастя не буває,
Але його потрібно десь знайти.
І знайде кожен, хто його шукає,
Лиш треба вміти щастя зберегти.

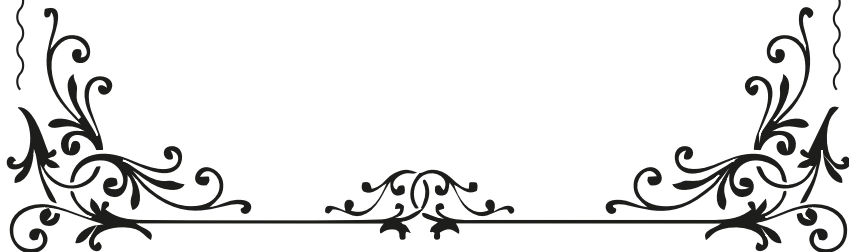

* * *

Спитаєте, що я люблю на світі?
А я люблю весну і люблю квіти,
Коли зі сну природа оживає,
Пташина кожна у гаю співає.

Напевно, вам всім хочеться теж знати,
Що у житті потрібно шанувати?
Шаную я сім'ю, матусю, сина,
Для мене найдорожча він людина.

І ще одне вам хочеться спитати:
Що я найбільш умію цінувати?
А відповідь просту я хочу дати:
Ціную я життя, що дала мати...

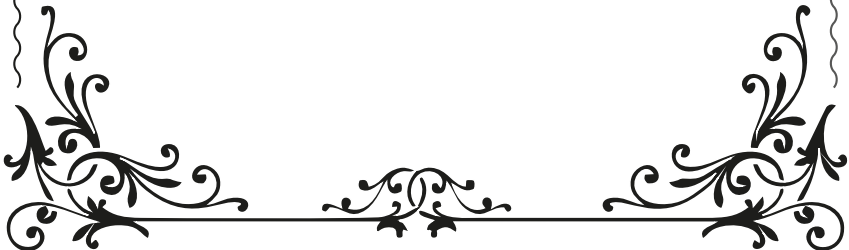
* * *

Життя людське — чотири пори року,
Які складають рух календаря.
І день, і місяць... Та й прудка хвилина
Завжди приємна й серцю дорога.

Весна — дитинство, радісне, іскристе,
А літо — юність й молодість твоя.
Літа дозрілі — осінь золотиста,
Поважний вік — приходить вже зима.

В якій порі не жила б людина,
Але для нас найкращі ті роки,
Коли здорова вся сім'я, родина,
Чекають вдома дорогі батьки.

А час біжить, його не зупинити,
Назад не повернути ні на мить.
Спасибі Господу за всі роки прожиті,
Вони прекрасні — вміймо їх цінити.

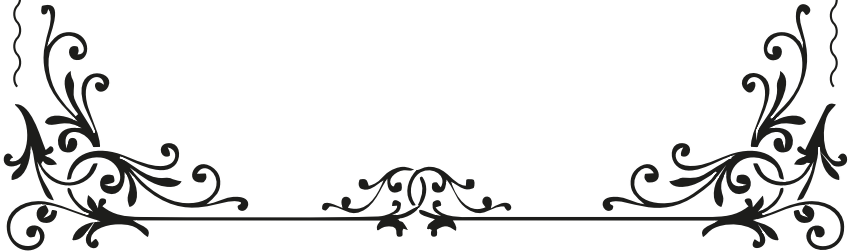

* * *

Чомусь так мало в світі доброти.
Скажіть, де ж її можна віднайти?
Холодні стали у людей серця,
І в них немає місця для добра.

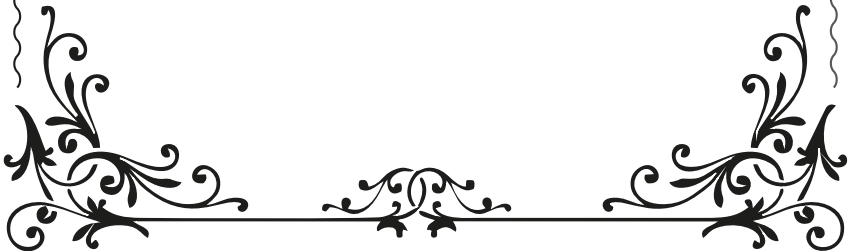
Так обмаль часу, щоб сказати слова,
В яких захована ця істина проста
І, виявляється, глибокий зміст живе:
Пробач, будь ласка, дякую за все...

А час біжить — так в світі повелось,
І що не сказане — вже не почує хтось.
Людина ж створена, щоб жити для добра:
Якби вона схотіла – все б змогла.

* * *

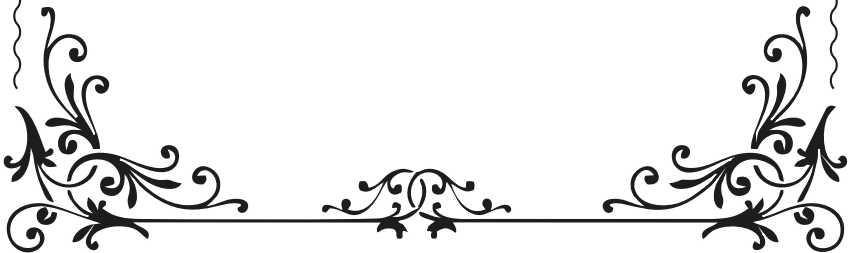
А я люблю життя — воно таке чудове,
Буває й сіре, й різнокольорове.
Здається, що невдачі меж не знають,
Десь ходять поруч і тебе шукають.
Та ні, неправда, є і добрі люди,
Які по-справжньому і щиро люблять,
А є поети, вони пишуть вірші —
Ти слухаєш, і на душі тепліше.
Так хочеться і думати й творити,
А в час випробувань — тим більше!
— треба жити!

* * *

Не завжди легко стелиться нам шлях,
Та все оте нам треба пережити:
Сьогодні — стежка у колючих чагарях,
А завтра буде у зеленім житі.

Теперішній твій день — то сум і біль,
Та час пройде — розвіється тривога.
Ніколи не жалійся, тільки вір —
То все для тебе подарунок Бога.

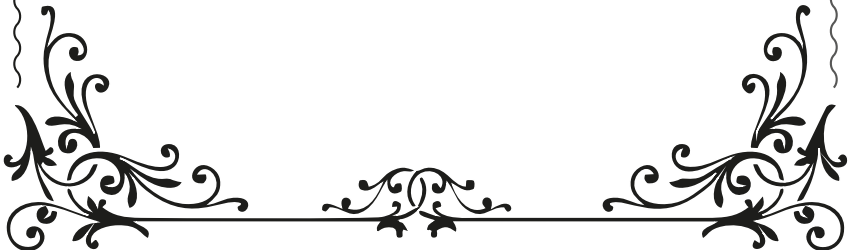

* * *

Спитаєте, яке моє багатство?
Чим я найбільш на світі дорожу?
Моє багатство — це сім'я у мене
І син, якого дуже я люблю.

Спитаєте, які думки у мене?
Я з ними прокидаюся щодня.
Думки мої — добро творити людям
Й ніколи не робити в світі зла.

Вгадаєте, які у мене мрії?
І що в моєму серденьку лежить?
Мрії мої — одна лише надія
У щасті і здоров'ї вік прожити.

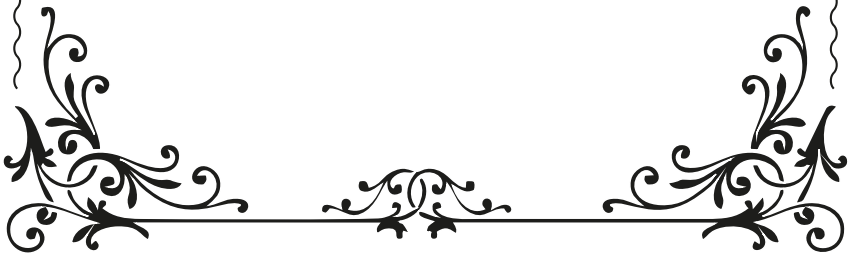

* * *

Живе в гостях на цій землі людина,
Гойдається на вітті павутина.
Так сумно в небі журавлі курличуть,
Вони когось із нас з собою кличуть.

Зовуть туди, далеко десь, за далі,
Там вже немає смутку і печалі.
Де в вічності судилося нам жити,
Її у Бога маєм заслужити.

Цінуймо кожен день, кожна хвилину,
Бо час біжить так швидко, без упину.
Душа болить і гірко серце крає
Тоді, коли людини вже немає.

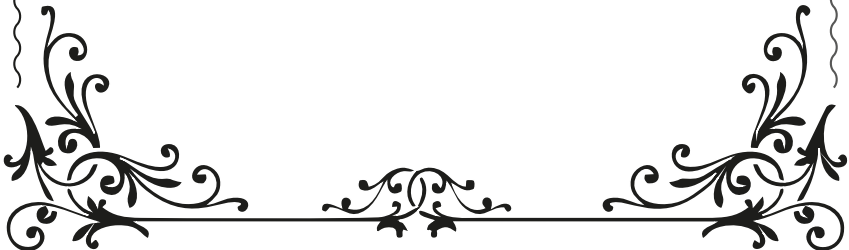

* * *

Загубилась осінь у покосах,
В квітах заховалася п'янкх.
Позолоту заплітає в коси
І шукає ніжності у них.

Ти не квапся, осене, у гості,
Літо квітне травами в лугах,
Місяць пропливає в високості,
Зіроньки освічують мій шлях.

Та чомусь не слухається осінь
І тихенько в шибку загляда.
...Пролетіли роки, мов на крилах,
А душа ще зовсім молода.

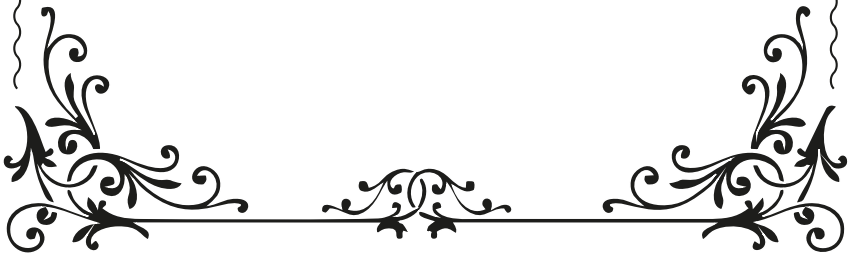
* * *

Задумайся, людино, над життям,
Адже велика цінність є у тебе:
Як гарно світить сонечко вгорі
І над тобою чисте синє небо!..

А як співають ніжно солов'ї
Й потоки виграють пісні тужливо!..
Жити ось тут, на цій святій землі,
Для кожного із нас — це справжнє диво.

Поглянеш — навесні цвітуть сади,
А літо розсипає в трави роси.
І осінь щедро роздає плоди —
І не страшні нам холоди й морози.

Природа зачаровує усіх,
Гуцульщина красою світ дивує.
Яке життя прекрасне, ти повір,
Та тільки раз Господь його дарує!

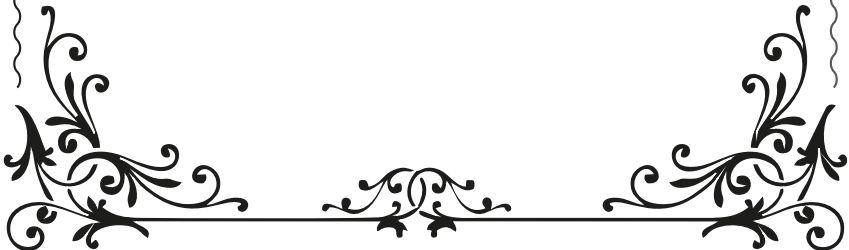

* * *

Життя людини, як настільна книга
І ми її гортаєм сторінки.
День промайнув, немов одна година,
Так пробігають швидко десь роки.

А час спішить, його не зупинити,
Життя прожити — не поле перейти.
Як правильно подумати, зробити?
Щоб залишити добрі тут сліди.

Згадки нехай будуть тільки приємні,
Прожиті роки не були даремні.
Живи сьогодні, щоб не шкодувати,
Бо завтра, просто, може не настати.

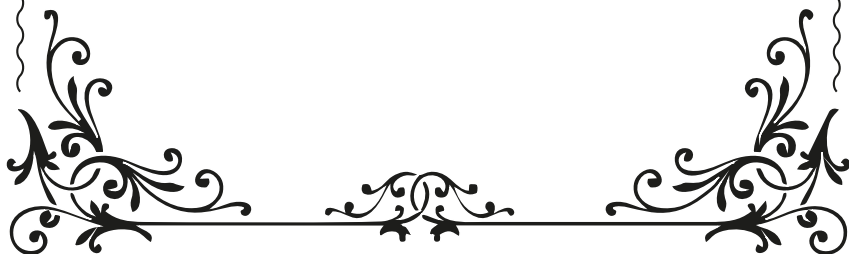

* * *

Запитав якимось син мене прямо,
І зродили усмішку уста:
— Ви зраділи, що виріс я, мамо?
...Забриніла сльоза на очах.

— Так, мій сину, горджуся тобою,
Ти надія моя, майбуття.
...Тільки роки біжать за водою
І прожито уже пів життя.

Зазирнув син у вічі ласкаво,
І на мить похмарніло лице:
— Я расту, ви старієте мамо,
Я ніколи не думав про це...

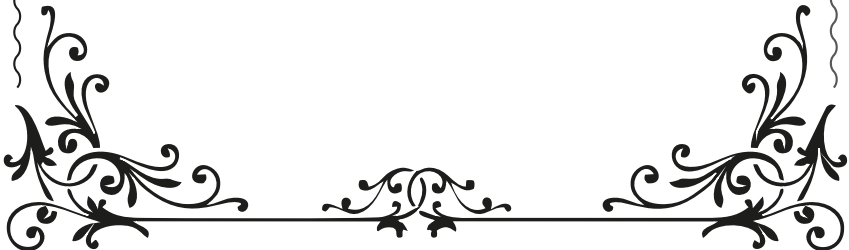
* * *

Як прекрасно жити на світі,
Коли в тебе добрі діти.
Працюєш, думаєш, дбаєш
І на них ти надію маєш.

Чудово у світі мати
Любу сестру чи рідного брата.
В світлий час чи тяжку годину
Збереш разом усю родину.

Як приємно когось любити,
Радість щиру на двох ділити.
Треба щастя, більше нічого,
І тільки здоров'я міцного.

Багато ще можна лічити,
Як прекрасно на світі жити.
Та не кожна людина вміє
Все, що має, в житті цінити.

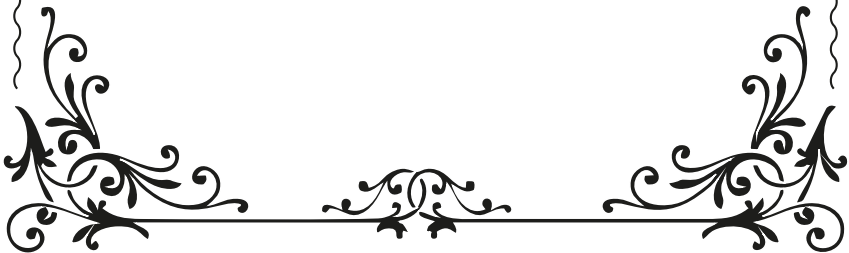

* * *

Цінуй своє життя, моя дитино,
Воно тобі дається тільки раз.
Зумій його прожити, любий сину,
Щоб я могла гордитися весь час.

Не забувай батьківське щире слово
І материнську усмішку, авжеж.
Стежину, що веде завжди додому,
Де народився, виріс і живеш.

Та пам'ятай: життя легке не завжди,
Бувають сонячні й похмурі дні.
Даруй добро від свого серця людям,
Тоді не будуть дні твої сумні.

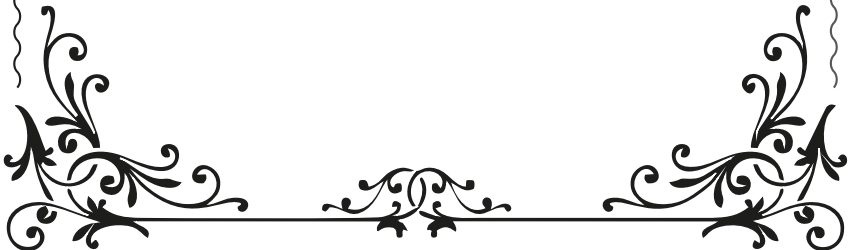
* * *

Любіть життя таким, як воно є,
І світлим, і похмурым десь буває.
Що приготує нам наступний день,
Ніхто, ніколи з нас не відгадає.

Здається, труднощам немає меж,
Хвиля невдач нам перейшла дорогу.
Час промайнув — працюєш і живеш...
За все потрібно дякувати Богу.

За ясне сонце, за небес блакить
І пісню ніжну, що із серця ллється,
Цінуймо у житті найменшу мить,
Вона нам тільки раз один дається.

Вчорашнього назад не повернуть,
Сьогоднішнє так швидко пробігає.
А завтрашнього може і не бути —
Один Господь про це на світі знає...

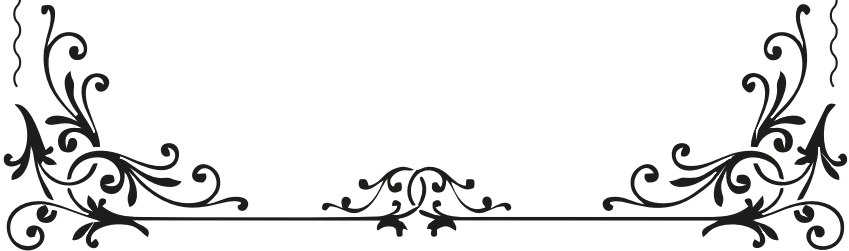
* * *

Чому так мало віддаємо часу
Для наших найдорожчих, для батьків?
Нам круговерть життя підносить чашу,
Наповнену сумних й веселих днів.

Поглянеш, наступив вже понеділок
І розпочався тиждень трудовий.
А кожен день дарує свій відтінок,
Завтра неділя — знову вихідний.

Так день за днем літа, як мить, минають,
Спішать у далечінь кудись роки.
Вони, на жаль, назад не повертають,
Відходять в вічність дорогі батьки.

Так хочеться до них ще пригорнутись,
Заглянуть до родинного гнізда,
Хоч на хвилинку у дитинство повернутись,
Та хата батьківська чекає вже сама.

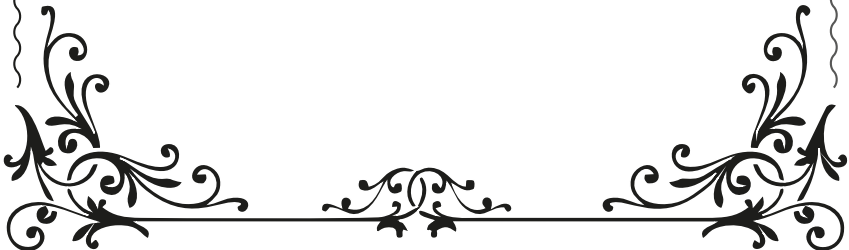

* * *

Дозволь, я назову тебе сестрою,
Оцим чарівним словом на землі.
Радій, коли я поруч із тобою,
Сумуй, коли не солодко мені.

Промінчиком всміхнися у віконце,
Коли душа поранена болить.
Зігрій мене, немов весняне сонце,
Скажи: життя прекрасне в кожному мить.

Побудь мені ще трішечки сестрою,
Поговори хоч хвильку в тишині.
Я знаю: ти завжди будеш зі мною —
Найкращий подарунок на землі.

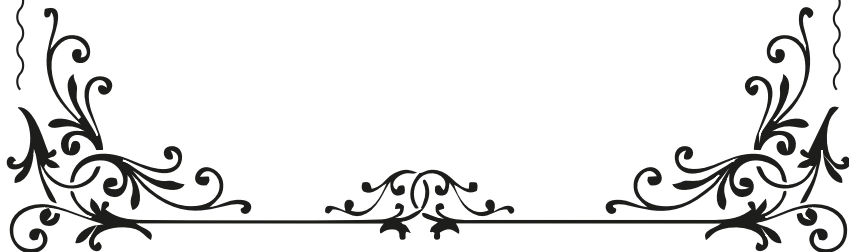

* * *

Я своє щастя на руках тримаю
І радості у серці не ховаю,
Ми молоді, усміхнені, красиві,
Здається, у цю мить найбільш щасливі.

А час біжить і щастя підростає,
Воно уже й мене наздоганяє.
І правди ми ніде не можемо діти,
Найбільший скарб в житті для нас — це діти.

А ще коли б онуків дочекати,
Усю любов і ласку їм віддати.
Вони для нас неначе днина гожа,
Тільки на все на світі воля Божа...

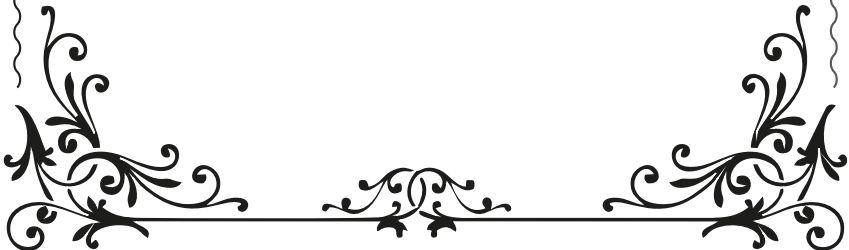

* * *

Щастя по-різному бачить кожна людина,
Воно для когось — гарна одежина.
Для інших — дім, квартира чи машина.
Хто щастя на вечірках десь шукає,
Інший рахунку у грошах не знає.

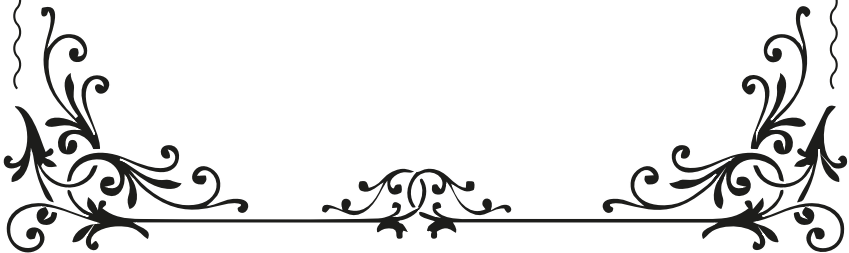
Я своє щастя бачу із тобою,
Коли душа наповнена любов'ю.
Батьки здорові і щасливі діти,
Так варто жити і життя радіти!

Мир на землі і чисте, синє небо,
Повірте, що для щастя більш не треба.
Звичайно, для життя щось треба мати,
А те, що маєм — вміти цінувати.

* * *

Спасибі Господу, що можемо працювати,
Любити край свій рідний, батьківщину.
Усе, що маєм — можемо віддати,
Щоб бачити щасливою Україну.
Ми чуєм шепіт гір, стрімких потоків,
Нам світить сонце ясне й синє небо.
Ми просим щиро перемоги й миру.
Повірте — щастя більшого не треба.

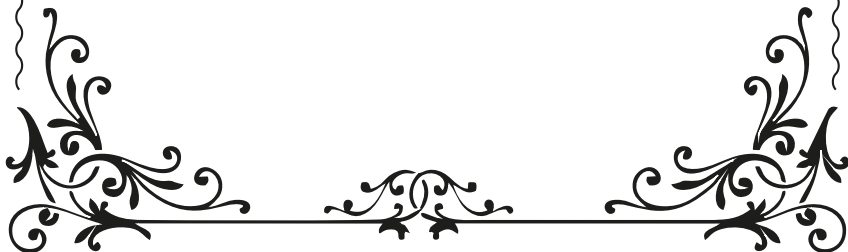
A decorative rectangular border with ornate, symmetrical floral and scrollwork designs at each corner and along the top and bottom edges.

*Мамо,
голубонько сива*

* * *

Мамо, люба, голубонько сива,
Мила, ніжна, мені дорога.
Скільки всього для мене зробила,
Щоб я завжди щаслива була!

Ти для мене — промінчик весняний
І яскрава вечірня зоря.
Я молюся до Господа щиро,
Щоб ти довго на світі жила.

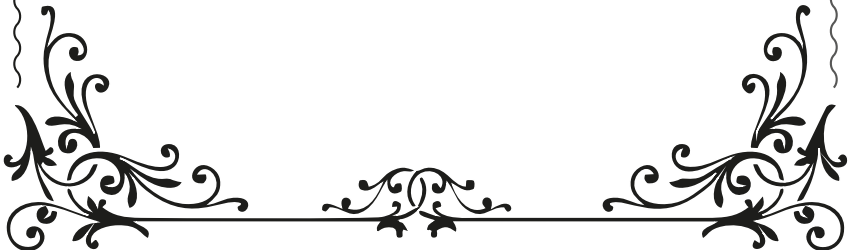

* * *

Мамині очі ласкаві
Мене проводжають в дорогу,
Потім весь день виглядають,
Тамуючи біль і тривогу.

Срібне, мов іній, волосся...
Сльози скотились щокою:
Ти не барися, дитино,
Легше мені із тобою.

Прошу, повертайся скоріше,
Я щиро молитиму Бога...
Поки ще мама чекає —
В нас легша життєва дорога.

* * *

— Розкажіть про життя мені, мамо,
Чи легким вам далось воно?

— Доню, люба, життя, наче драма,
А ти в ньому — актор у кіно.

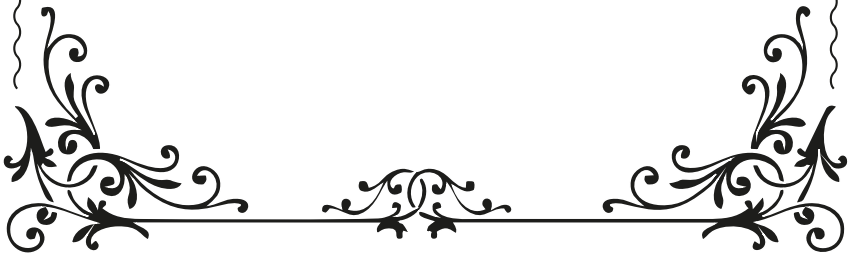
— Пригадайте роки свої, ненько,
Чом так швидко пробігли вони?

— Моя доню, літа, як тумани,
Тільки глянеш, вони попливли.

— Пам'ятаю я, мамо, і досі:
Ви красива така й молода,
І ще зовсім не сиве волосся —
Спішите на роботу щодня.

— Так, дитино, я завжди трудилась,
Хоч нерідко й нелегко було.

І тобі я цей дар залишила —
Людям сіяти в серці добро.

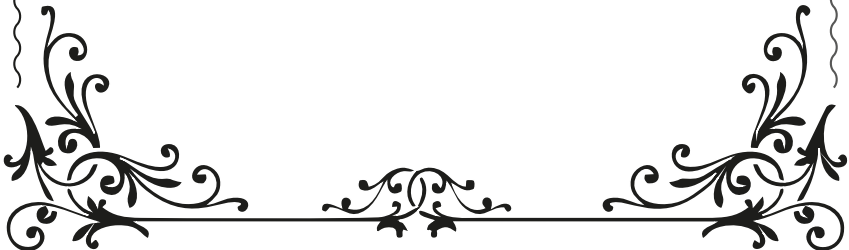

* * *

Про маму шепочуть нам трави у полі,
Про маму співають у гаю пташки.
Як добре живеться на білому світі,
Поки нас ще вдома чекають батьки.

Поки ще чекають, в вікно виглядають,
Дарують і ласку й любов у житті.
І кожен цей день виглядає на свято,
І легко на серці й тепло на душі.

Шануймо батьків своїх, кожну хвилину
Несімо їм радість свою і добро,
Бо час так спішить, так біжить безупинно, —
Щоб потім запізно комусь не було.

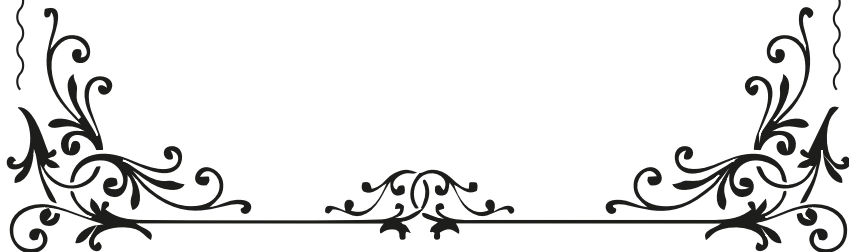

* * *

У моєї мами руки мозолясті,
Щире, добре серце й лагідна душа.
Ніжно посміхнеться й тихо запитає:
— Як у тебе справи, донечко моя?

А у мами — коси наче іній зрання,
Лагідна усмішка додає тепла.
Скільки пережито — чути лиш зітхання:
— Срібнить коси, доню, нам саме життя.

Хай невтомні будуть руки мозолясті,
Коси пишно-білі, наче полотно.
Добре в світі жити, поки є ще мама —
Нас завжди чекає, дивлячись в вікно.

* * *

Мама... Яке чарівне, ніжне, гарне слово,
Так літер мало — та воно святе.
Для нас життя всього і суть й основа,
І найдорожче в світі над усе.

Промовиш «мамо», і на серці свято,
Душа радіє, сповнена тепла.

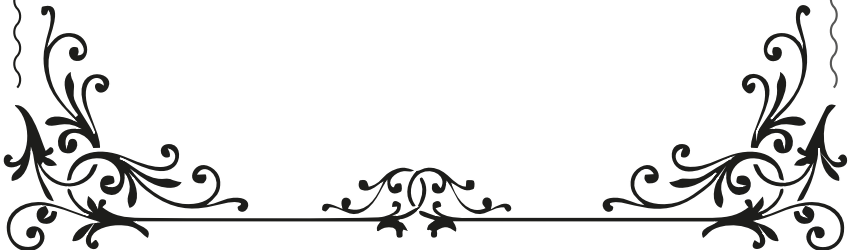
В житті для нас воно значить багато,
Неначе пісні музика жива.

Прийдім скоріше до матусі рано,
Поки нас рідна ненька вигляда.

Коли ще є кому сказати: — Мамо, —
А в відповідь не тиша, а слова.

Спішімо впасти в шані на коліна,
Подякувати щиро від душі.

Не забуваймо: час біжить невпинно,
В житті не вічні наші матері.

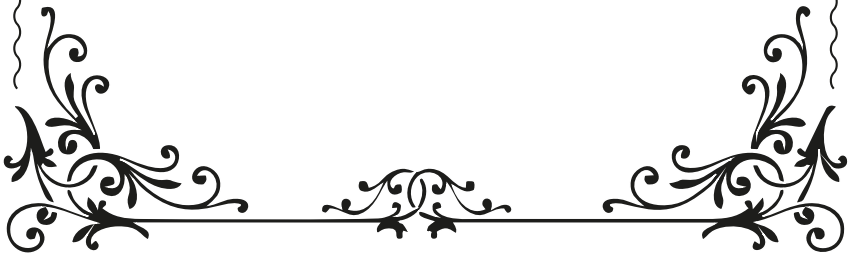
* * *

Я привітаю свою маму з святом,
Слова знайду прекрасні, чарівні.
А їй для щастя треба не багато,
Лише краплинку радості в душі.

Біжить сльоза знайомою щокою,
А на устах усмішка осяйна.
— Спасибі, доню, за твою турботу,
Як гарно, що надворі вже весна!

Весна надворі і весна на серці,
Хоч скроні посріблила сивина.
А в мами очі наче два озерця,
Що повні радості, любові і тепла.

Я пригорнуся до її серденька
І поцілую руки золоті.
Радію, що ще є у мене ненька,
Бо маму не заміниш у житті.

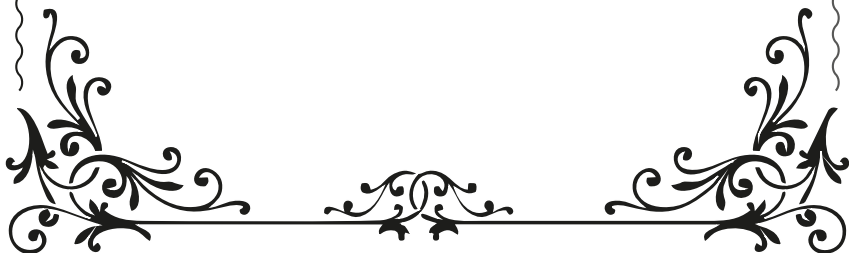

* * *

Збирала мама за святковим нас столом,
Запрошувала щиро до вечері.
Сіяли очі її радістю й теплом,
Коли ми в хату відчиняли двері.

Лунають всюди звуки коляди,
Та не спішать у гості онучата.
І тільки пам'ять залишила нам сліди —
Осиротіла батьківська вже хата.

Дванадцять страв накрито на столі,
Горить печаль восковими свічками.
Ми знову разом тут зібралися усі,
Але, на жаль, нема із нами мами...

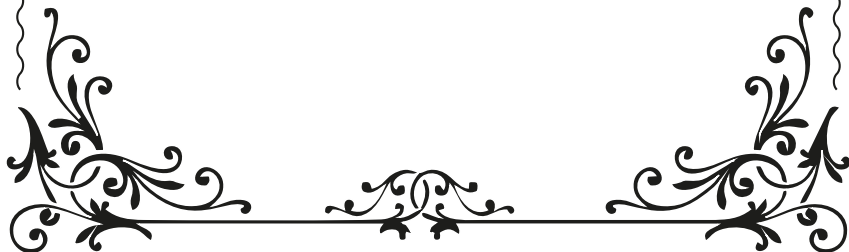

* * *

Скільки б віршів не писати в своєму житті,
Та знаходяться для мами слова золоті.
За її турботу, ніжність, щирість, доброту
Ми і з вами перед нею в вічному боргу.

Скільки ночей не доспала, як малі були,
Піклувалась, сил віддала, поки підросли.
Виглядала, визирала кожен день і мить,
Як нам добре з вами, мамо, в цьому світі жить.

Хай Господь здоров'ям кріпить й сил вам додає,
Ми всі дякуємо щиро, що ви з нами є.
Ангел хай оберігає своїми крильми,
Поки ви разом із нами — ми ще є дітьми.

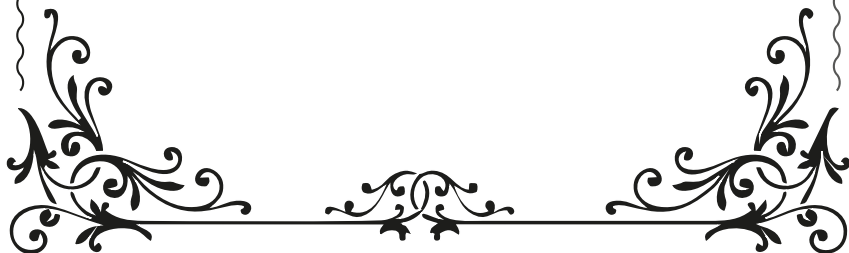

* * *

Приїжджайте частіше до мами,
А чи будні бувають, чи свято.
І повірте, ніколи-ніколи
Їй не буде цього забагато.

Мама трудиться вже біля печі,
Її очі сяють грайливо.
І при зустрічі кожній із вами
Вона завжди буває щаслива.

Приходіть, приїздіть, поспішайте,
Поки є ще кому зустрічати,
Бо ніхто і ніде в цьому світі,
Так не вміє, як мама, чекати.

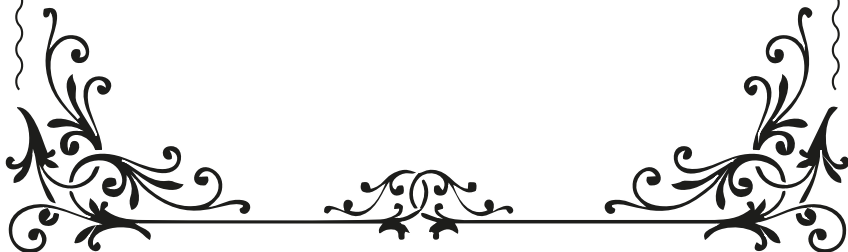

* * *

Дорогі матері! Вас вітаємо щиро зі святом,
В цьому році, на жаль, воно видалось дуже сумним.
Слів хороших для вас й побажань у нас дуже багато.
Мрія тільки одна — небо мирним було б й голубим.

Вірим в сили свої, а найбільша надія — на Бога,
Прийде час — буде світлим звитяжний наш шлях.
Запанує в нас мир, правда й воля, прийде перемога,
Нехай сльози від радості з'являться в наших очах.

Вдячні вам за життя, низько кланяємось за солдата,
Тяжко дуже когось виглядати з далеких доріг.
Легше все нам дається, як вдома чекає ще мати,
Наша гордість, любов і одвічний святий оберіг.

Мамо, голубонько сива

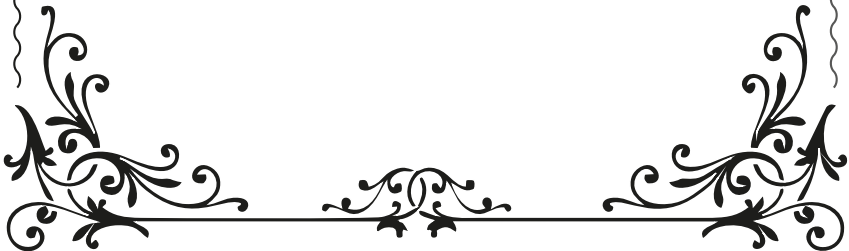
* * *

Мамо, люба моя, я Вас щиро вітаю зі святом,
У травневий цей день, коли квітне бузок у саду.
В подарунок для Вас назбираю я квітів багато,
І подяки слова найпрекрасніші Вам віднайду.

Скільки всього зробили для нас — неможливо злічити,
Щоб ми вирости всі й розлетілись зі свого гнізда.
За турботу й любов чим віддячити вам й заплатити?
Найдорожча в житті, сива ластівко рідна моя.

Хай невтомними будуть натруджені, лагідні руки,
І сльоза по щоці пробіжить тільки в радості мить.
Так не хочеться, мамо, ніколи із вами розлуки,
Допоможе Господь до ста літ у здоров'ї прожити.

Я спасибі скажу й поклонюся низенько-низенько,
За усе, що віддали мені у своєму житті.
Будь щаслива завжди, наймиліша моя, рідна ненько,
Ваша усмішка щира і серце для всіх — золоті.

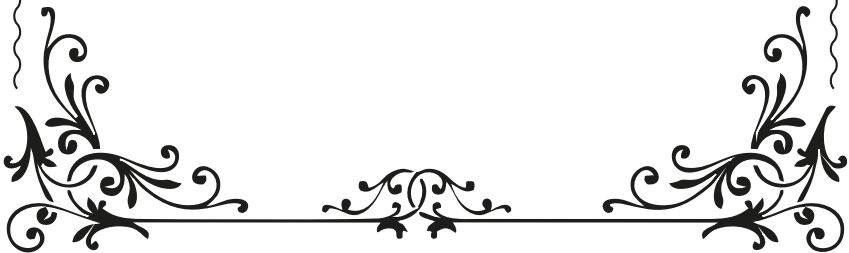

* * *

Немає слів таких на білім світі,
Щоб передати щирі почуття.
Лиш мама вміє всіх нас так любити
Й прощати вміє все своє життя.

Нема пісень таких, щоб проспівати
Про ласку, ніжність, щиру доброту.
Лиш мама може всіх нас пригортати
Й підтримати в хвилину нележку.

Нема скарбів таких, щоб заплатити,
За все, що для нас роблять матері.
Поки вони живі, то ми ще діти
Й нам легко жити на святій землі.

A decorative rectangular border with ornate, symmetrical floral and scrollwork designs at each corner and along the top and bottom edges.

*Поглянь,
Тарасе любий,
на Україну*

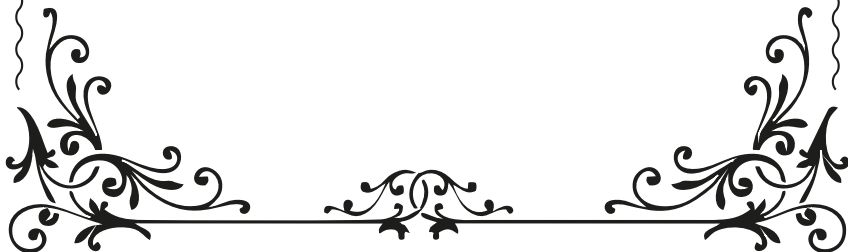
* * *

Так хочеться весни, квітучої такої,
Яка була колись, у мирі і спокої,
Щоб соловей співав у лузі на калині
І ми жили усі у мирній Україні.

Але чомусь не так. Війна нам серце крає,
Найкраще все, на жаль, вона в нас забирає.
Лишає біль і плач, тривогу й вічні сльози,
А на душі печаль — лежать сумні морози.

У кожного із нас живе одна надія,
Що збудеться для всіх нас заповітна мрія.
Настане день ясний і буде днина гожа,
На світі є на все одна лиш воля Божа.

Так хочеться нам мирної весни...

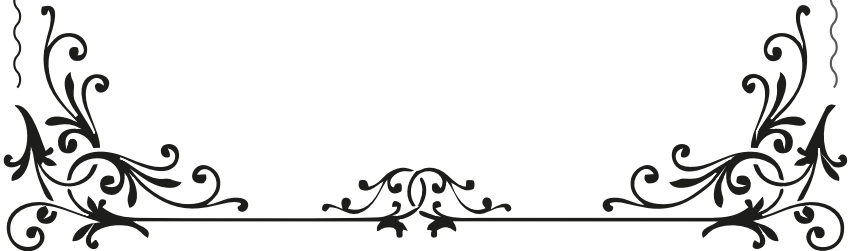

Поглянь, Тарасе любий, на Україну

* * *

Тече сльоза солонна по щоці
І так тихенько падає додолу.
А думка лине у часи страшні,
Роки тридцяті... час голодомору.

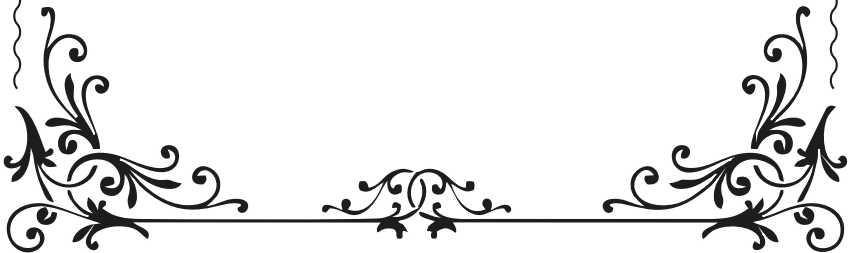
Горить воскова свічка у вікні,
На спомин тих, кого уже немає.
Війна в нас в Україні, дні сумні...
На жаль, Господь найкращих забирає.

* * *

Поглянь, Тарасе любий, на Україну,
На спалені поля, ліси й луги,
Міста перетворилися в руїни,
І топчуть рідну землю вороги.

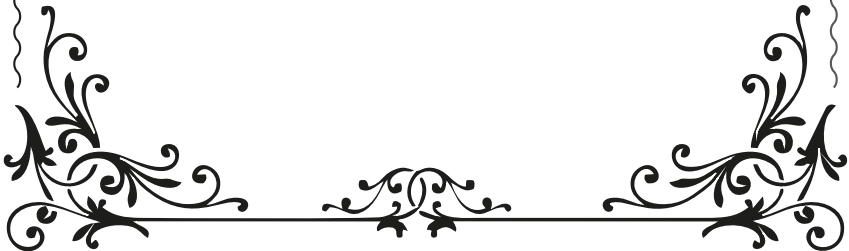
Пораду дай, як бути, що зробити?
Позбутись ЯК назавжди «цих братів»?
Ми прагнем миру і щасливо жити,
Щоби садок вишневий коло хати рясно цвів.

Поглянь, Тарасе любий, на Україну

* * *

Об'єднаймо, усі браття, в одну родину,
Не забере лютий ворог неньку-Україну.
У єдності наша сила, міць наша і слава,
Нехай квітне і мужніє з кожним днем держава!
Вона — гордість, рідна мати нашого народу,
Не дамо в огні пропасти українському роду!

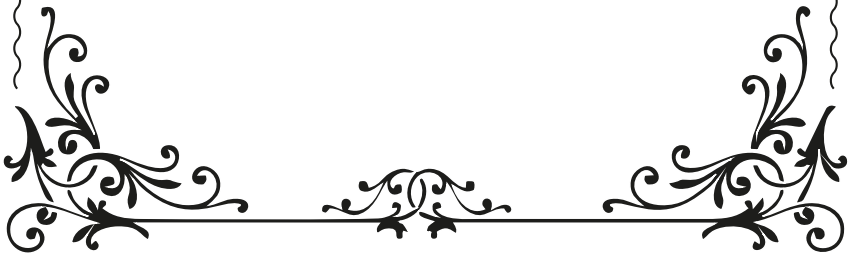

* * *

Україно моя! Мила, ніжна, зажурено квітко,
Чому й досі життєва стежина у тебе сумна?
Чому цвітом рясним для усіх ти іще не розквітла?
А на долю твою впало слово страшнее «війна»?

Скільки крові за тебе, Вкраїно, на фронті пролито?
І курличуть так сумно, злітаючи ввись, журавлі.
Скільки вірних синів твоїх всюди по світу убито?
Море сліз і журби на святій українській землі.

Просим сили у Тебе, наш Боже, щоб все пережити,
Україні діждатись сяйних переможних часів,
Ми ж до Тебе, наш Боже, щодня будем ревно молитись
За дочок безстрашних і мужніх та вірних синів...

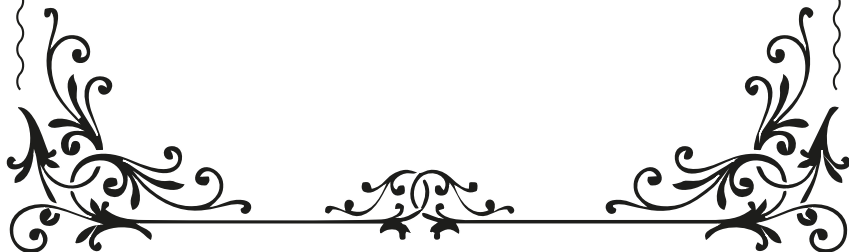
A decorative rectangular border with ornate, symmetrical floral and scrollwork designs at each corner and the center of each side.

*В полум'ї
війни*

* * *

Як важко згадувать про дні оті сумнії,
Як тяжко думати, що в мирний час — війна.
Чому загинули ви, хлопці молодії?
Чому так рано прихистила вас земля?

А вам ще жити, вірити, кохати,
Ви — цвіт землі, нев'януча краса.
Та ви загинули від кулі чужобрата
І тихо піднялися в небеса...

* * *

Лелеки повертаються додому,
Несуть на крилах нам весну вони.
На жаль, не впізнають свою Україну,
Вона сьогодні в полум'ї війни.

Їх не чекає хата у садочку,
Нема гнізда, що звили стільки літ.
Лише старенька мати із ціпочком,
Стоїть окрай села, біля воріт.

Не думала, не знала, не гадала,
Що ще прийдеться жити в ті часи,
Щоб Україна у вогні палала
Й топтали рідну землю вороги.

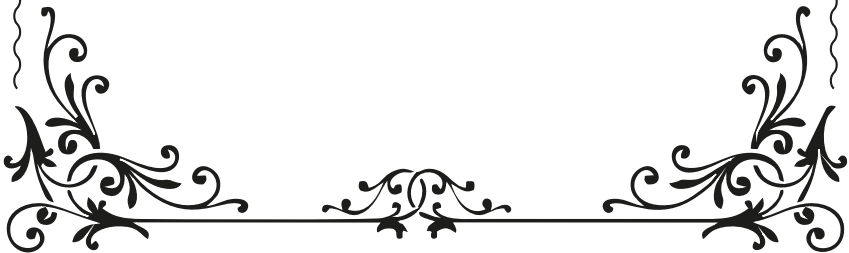
Летіть, спішіть, лелеченьки, скоріше,
Закрийте небо дужими крильми
І розкажіть усім найголовніше:
Ми прагнем миру, ми проти війни.

Ми хочем в щасті в Україні жити,
Хай майорить наш синьо-жовтий стяг,
І перемогу з гордістю зустріти,
Нехай і зі сльозами на очах.

* * *

Тяжко писати знову ці слова,
Іде війна у нашій Україні.
І біль, і сум, і сльози й сивина,
Міста перетворилися в руїни.

Прости нам, Господи, усі наші гріхи,
Благаєм щиро, впавши на коліна.
Мир і добро для всіх людей пошли,
Нехай щаслива буде ненька-Україна!

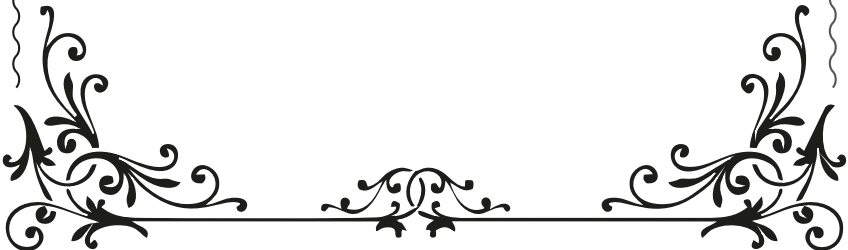
* * *

Стоїть в осінній тишині Майдан!
Але, на жаль, тепер стоїть не сам,
А з хлопцями, які в бою лягли,
Життя за Україну віддали.

За честь, за гідність, за людські права!
Яка ж несправедлива ця війна!
Забрала зовсім юних, молодих,
Живе в нас пам'ять у серцях про них.

Ніщо не віщувало злих думок,
Вони робили перший, мирний крок.
Коротким видався їх шлях в житті,
Все зупинилося для них на пів путі.

Курличуть сумно в небі журавлі,
Несуть на крилах болі і жалі.
Герої піднялися в небеса,
Лишився тільки сум, гірка сльоза.

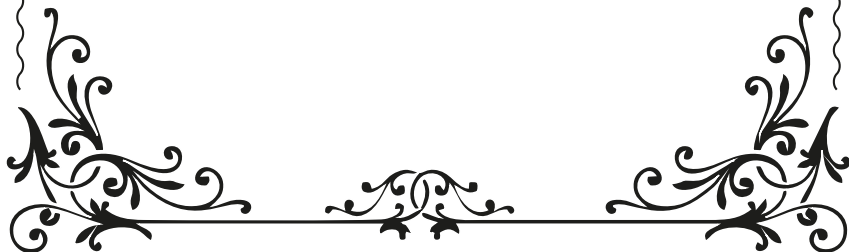
* * *

Війна, війна, а з нею — біль і сльози,
Тривога в серці, сум у нас в душі.
Хто змусив крок жажливий учинити?
Що винні українці вам усі?

Ми прагнем миру, щастя хочем, волі,
І хліб пахучий бачить на столі.
Не віддамо своє нікому і ніколи —
Господарі на рідній ми землі.

Не хочеться, не віриться, не треба!..
Нехай спокійні будуть завжди сни.
Героям слава, що тримають небо,
Живими хай вертаються з війни!

Ми просимо щиро в Господа спасіння,
Гіркою видалась сьогоднішня сльоза.
На жаль, зазнало наше покоління,
Як чорними крильми накрила нас війна.

* * *

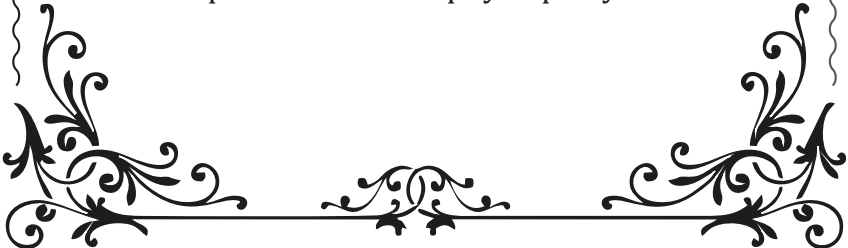
Окрай села стоїть самотній журавель,
Він облетів вже тисячі земель,
Веде його дорога в Україну —
Хоч раз побачити ще батьківщину.

Немає ні гніздечка, ані хати,
І не чекає вже старенька мати,
Не квітнуть квіти і не пахнуть трави,
Над ставом плачуть верби кучеряві.

Там, де лани врожаїлись хлібами,
Ряд за рядом могили з прапорами.
А в тих могилах молоді солдати,
Які загинули від кулі супостата.

За що, чому, навіщо? — ми питаєм,
Та відповіді всі, на жаль, не маєм.
Війна у нас, і сум, і біль, і сльози.
А на душі лиш холод і морози...

Летить журавлик знову на чужину,
Чи вернеться він в мирну Україну?..

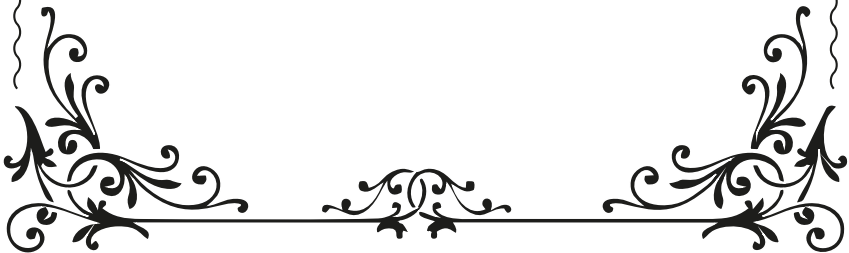
* * *

Вишивала мама для доні сорочку —
Квіточки привітні в кожному рядочку.
Зеленим барвінком стежечку встеляла,
Материнську душу їй передавала.

Вишила волошки із кольору неба,
Й золоте колосся — так для щастя треба.
Не було лиш часу сорочку вбирати,
Треба йти Україну рідну захищати.

Плаче гірко мати, зажурений батько:
— Ти ще, доню, юна, наше янголятко.
Тобі вишиванку ніжно пригортати,
А не з ворогами в бою воювати.

— Серце мене кличе, в нас одна дорога
І одна надія на святого Бога.
Перемоги сонце зійде на світанку —
Я тоді одягну, мамо, вишиванку!

A decorative rectangular border with ornate, symmetrical floral and scrollwork patterns at each corner and the center of each side.

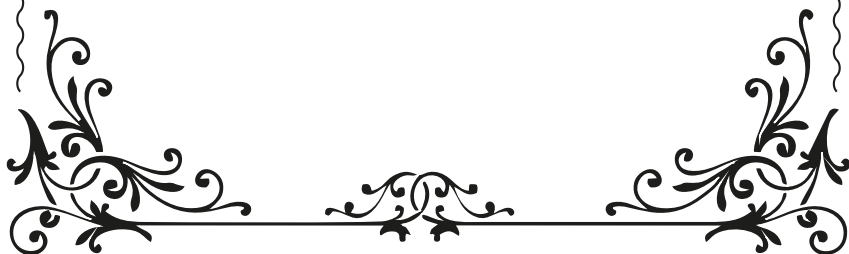
*Чомусь мені
доля ось так
наказала*

* * *

Листок до листочка — і вийде сорочка,
В яку я всю душу вкладу.
Я вірші складаю із вітром у гаю
І срібним мереживом тчу.

Чомусь мені доля ось так наказала —
Любити книжки все життя.
Це, мабуть, матуся в крові передала
І хліб мені свій віддала.

Я буду старатись весь час працювати,
Хоч тяжко — вперед треба йти.
Листок до листочка мережить, писати,
Щоби досягнути мети.

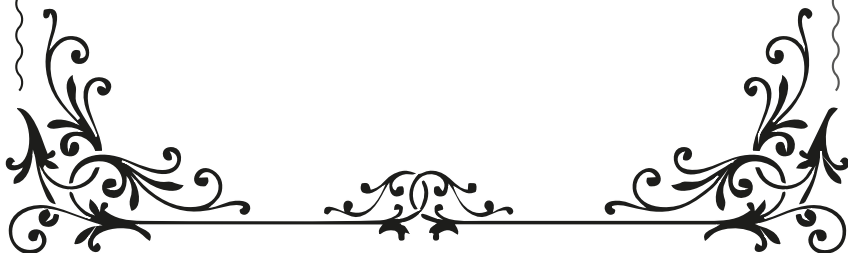
Чомусь мені доля ось так наказала

* * *

Що ж я зроблю, як вірші я люблю —
Господь благословив в цю днину.
Подарував мені такий талант,
Я народилась, ось така людина.

Не маю ні багатства, ні визнань,
Пильную, щоб душа лишалась чиста.
Й думки, які лягають на папір,
Неначе світле зоряне намисто.

Нікому не бажаю в світі зла,
Зате дарую щире й добре слово.
Краплинку ніжності, любові і тепла,
Щоб всі були щасливі і здорові.

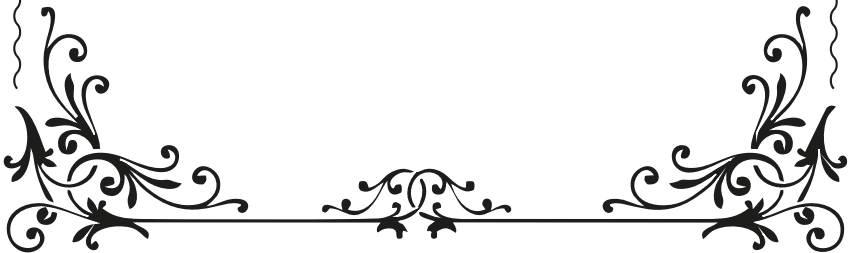

* * *

Переплітаються веселі і сумні
В моїй поезії рядочки кольорові.
Укладена у них моя душа,
І скільки ніжності в них, стільки і любові.

Лягають на папір прості слова,
Які дають натхнення, щоб творити.
Вірші — для мене сенс всього життя.
Я просто вже без них не можу жити.

За дар такий подяку я несу,
Хороше слово серце зігриває,
Добро завжди повернеться добром —
Його в житті не завжди вистачає.

Чомусь мені доля ось так наказала

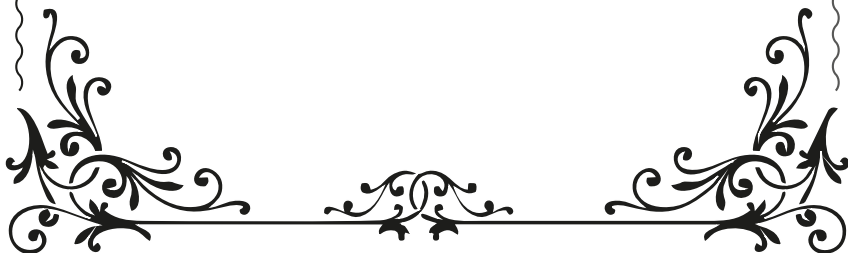
* * *

Вітаю всіх, хто мислить й пише
І хто поезією дише,
Чия душа завжди співає
Й ніколи спокою не знає.

До кого Муза у віконце
Зорить, неначе ясне сонце.
Промінчиками нас торкає,
Нові рядочки надихає.

Всіх, хто читає, слуха, любить
І слово ріднее голубить,
Багату, ніжну, пречудову,
Українську мову барвінкову.

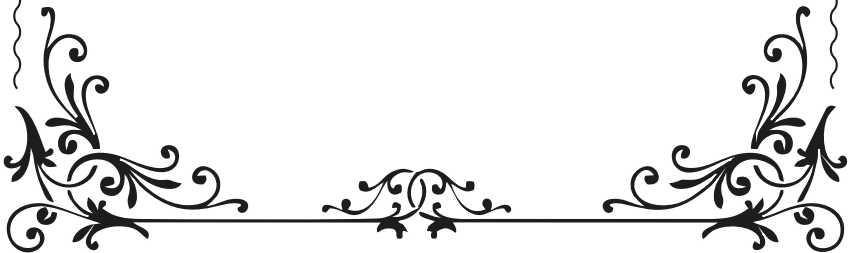
Бажання є завжди творити, —
Лише б під мирним небом жити.

* * *

Шануйте завжди українське слово,
До глибини завжди його любіть.
Звучить воно і ніжно й веселково
І серце підіймає в верховіть.

Поет, як пише, то душа співає,
Вінок барвистий творить із пісень.
Поезія нам душу огортає,
Неначе тихе щастя в будній день.

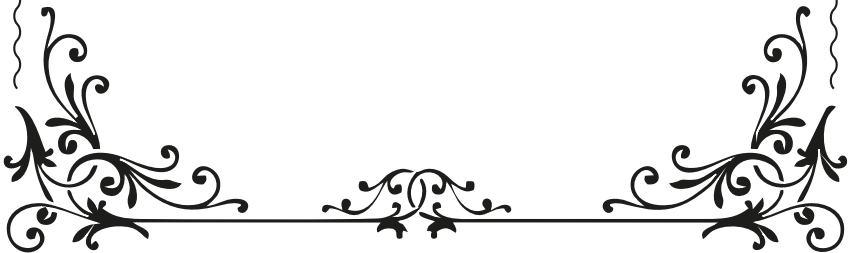
A decorative rectangular border with ornate, symmetrical floral and scrollwork designs at each corner and along the top and bottom edges.

*Велике
щастя – жити
в ріднім краї*

* * *

Яка природа гарна у Карпатах,
Коли все прокидається зі сну!..
Ліси стоять в своїх зелених шатах,
Птахи несуть на крилах нам весну.

Біжать струмочки, дзюркотять грайливо,
Шумлять під їхню музику ліси.
Хто ще не був ніколи в нашім краї,
То він не бачив справжньої краси.

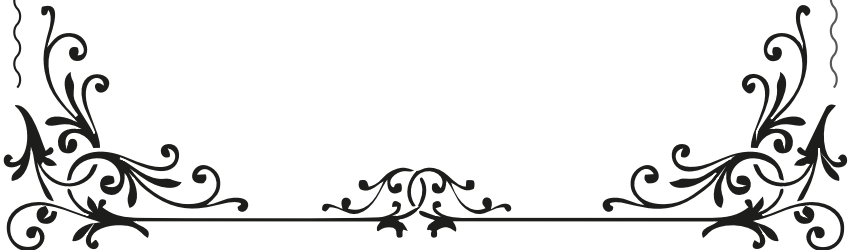

Велике щастя жити в ріднім краї

* * *

Велике щастя — жити в ріднім краї,
Де народився й виріс, друже, ти.
Зустріти вранці сонячні розмаї,
Напитися джерельної води.

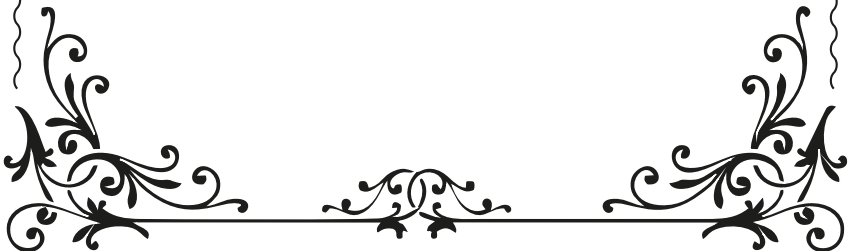
Яка то радість в кожної людини,
Бо час біжить, за ним плывуть роки —
Вертатися до отчого порогу
І знати — тут на тебе ждуть батьки.

* * *

Вже осінь розсипає свої чари,
Пожовкли ліс, поля, сади й луги.
Пливуть по небу темно-сірі хмари,
І чути перші подихи зими.

Чомусь птахи в садочку не співають,
Лиш дятел свою пісню виграє.
Вони в краї у теплі відлітають,
А з ними квапиться кудись й життя моє.

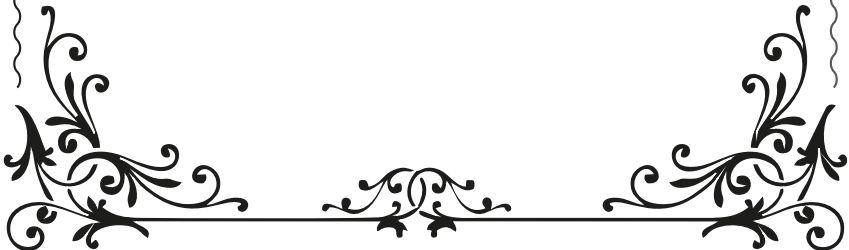
Велике щастя жити в ріднім краї

* * *

Поміж гір високих і долин широких,
Наче диво-стрічка, тягнеться воно.
Тут орлиний клекіт і смерічок шепіт —
Люба серцю пристань, ріднее село.

Тут мого дитинства були перші кроки,
Юність промайнула, зрілі вже роки.
Пролітають швидко, мов із гір потоки —
Повернуть хотілося б в юність залюбки.

Знов на серці трепет, милий, любий Шепіт,
Я спішу до тебе із світів, доріг.
Тут моє коріння, сенс життя й творіння,
Тут завжди мене чекає батьківський поріг.

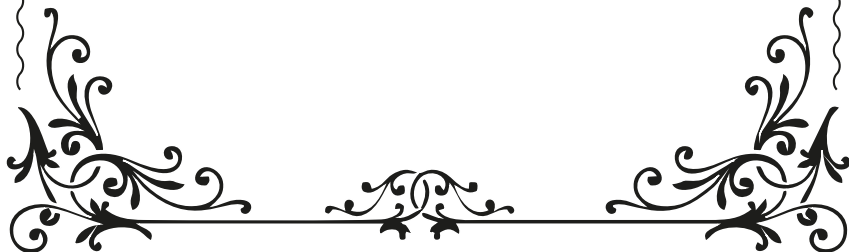

* * *

Вже лютий тихо стукає в віконце,
Здається, що тепліше гріє сонце.
Хоч віхола мете і снігу ще багато,
Весна за місяць — це насправді свято.

Так хочеться тепла надворі, вдома.
Можливо, промине зимова втома...
Природа будиться зі сну, все оживає,
Радіє серце і душа співає.

Яка краса! Ні з чим її рівняти,
Коли зодягнуться в святковий стрій Карпати.
О краю рідний, в чарівному цвіті,
Для нас ти найдорожчий в цілім світі!

A decorative rectangular border with ornate, symmetrical floral and scrollwork designs at each corner and along the top and bottom edges.

*Найбільший
скарб – книга*

* * *

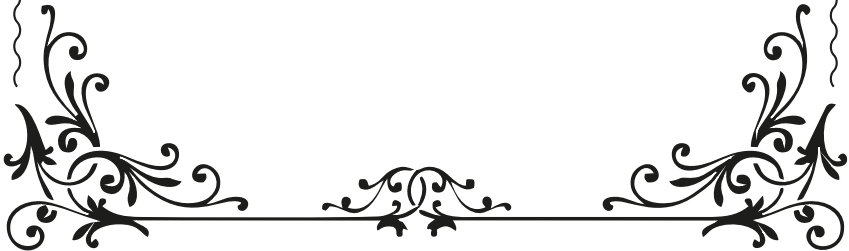
На світі тисячі професій є,
Я вибрала собі одну-єдину.
Яка б вона по чину не була,
Я в першу чергу бачу в ній людину.

Хтось добуває золото в землі,
А інший трудиться, долаючи вершини.
Та я свою професію люблю,
Бо книга – то найбільший скарб людини.

* * *

Бібліотека... тиша навкруги,
Тут проживають тисячі героїв.
Нечутно навіть їхньої розмови,
Яку ведуть тихесенько вони.

Прийди, мій друже, вільний час знайди,
Не пожалій зробити лишніх кроків —
Прочитаний листок у тишині
Продовжує життя на кілька років.

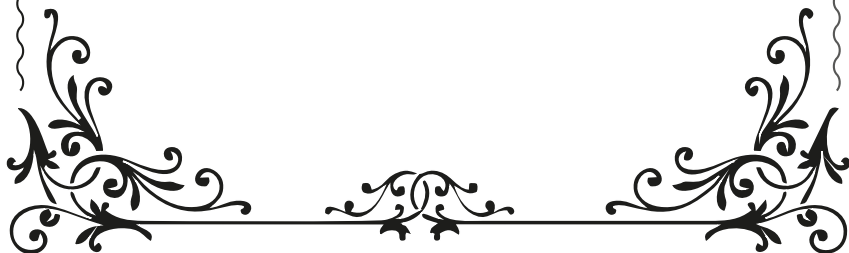
Найбільший скарб – книга

* * *

Нас об'єднала книга всіх разом,
Хоч різні в нас смаки й уподобання.
Але одна мета у нас в житті —
Всім дарувати радість від читання.

Питання є, а чи потрібні ми?
Бібліотекар, звісно, — не в «еліті»,
Та помиляються вони до глибини:
Бо без читання — люди «темні» в світі.

Цінуймо книгу — скарб усіх віків,
Не даймо їй упасти на коліна.
Поки є книга й читання її,
Цвістиме наша рідна Україна!

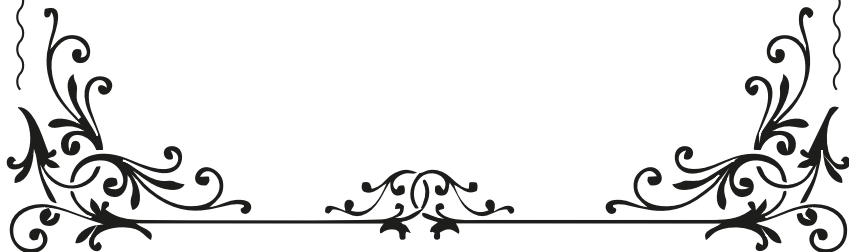

* * *

Ви — берегині мудрості людської,
Усе в роботі, а не у спокої.
Порадите, підкажете, знайдете,
Усе у книзі, а не в інтернеті.

Щоб відповідь доцільну завжди дати,
Із книгою потрібно працювати.
Вона про все-усе на світі знає
І увесь час нас доброго навчає.

Знайдеться відповідь для старшого й дитини,
Тому що книга — це найбільший скарб людини.

A decorative rectangular border with ornate, symmetrical floral and scrollwork designs at each corner and the center of each side.

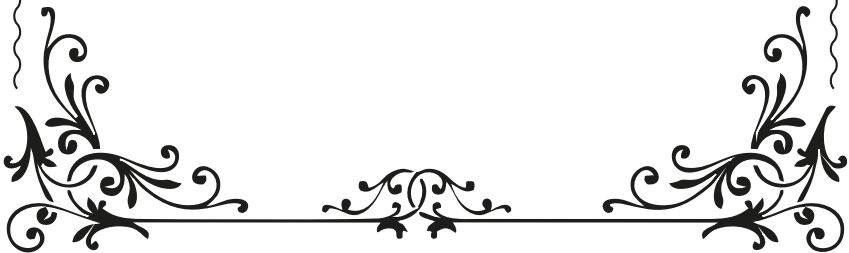
*Акщо поруч
є ти...*

* * *

Мої думки летять до тебе зрання,
Коли ти прокидаєшся зі сну.
На небі лиш мерехкотить світання,
А я уже твоїм життям живу.

Слова мої спішать в обідню пору,
Коли ти заклопотаний в цей час.
Як жаль, що ми не разом і не поруч,
Далека відстань розділяє нас.

Мої гадки з тобою опівночі,
Як зорі вкриють небо голубе.
Я знову тихо закриваю очі,
Й прошу, щоби Господь беріг тебе.

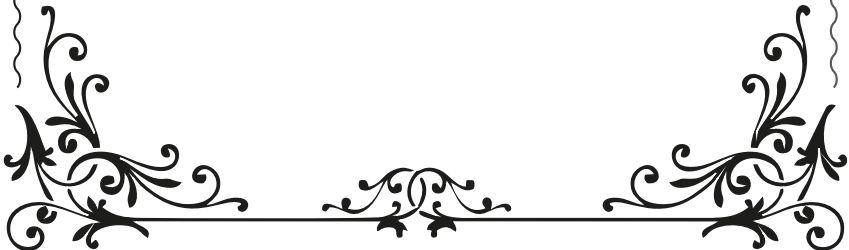

* * *

Мене ти вибрав серед тисяч зір,
Які світили ясным сяйвом в небі.
Шукав мене стежками поміж гір,
І щастя більшого мені уже не треба.

Ти вірив у наше сімейне життя,
Збудоване в щасті й любові.
Ми знайдем стежину в своє майбуття
І пройдемо нею обоє.

Ти мріяв про дім і про сина в житті,
І радий схилити б нам неба.
Як добре, що наші зійшлися путі —
І більше для щастя не треба.

* * *

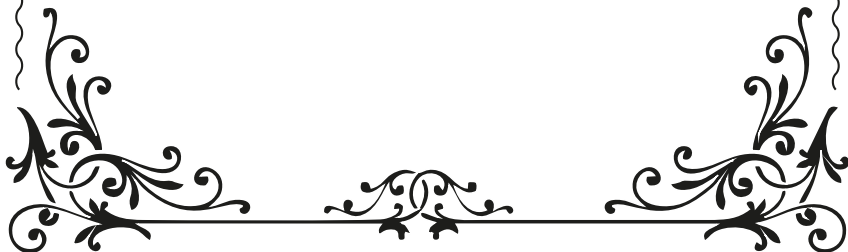
Так інколи тяжко стає на душі...
Чому ж у житті так буває?
Почую твій голос — і легше мені,
Від серденька біль відступає.

Для мене ти — світлий промінчик в вікні,
Я слухать тебе завжди рада,
Надія і радість мені на путі,
Моя найщиріша порада.

* * *

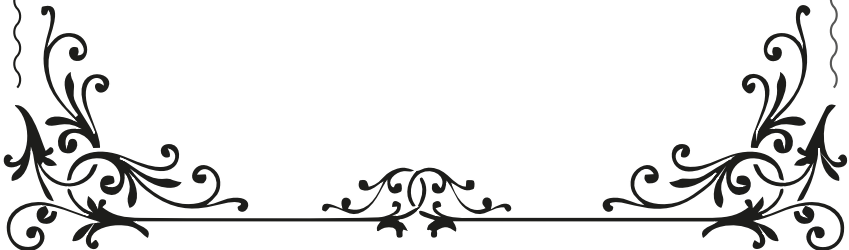
А я до тебе серцем лину знову,
Чи в світлий час, чи в днину непогожу,
Тому що від душі люблю я щиро
І дня без тебе жити я не можу.

Для мене ти — спекотне, ясне літо,
Для тебе я — весна в чарівнім цвіті.
Як добре, що шляхи наші зійшлися
І ми разом живем на білім світі.

* * *

Поведу тебе в казку —
Запитаєш, в яку?
Ти послухай, будь ласка,
Я тобі розкажу.
А та казка чарівна,
В ній немає кінця,
Ти там будеш царівна,
Що єднає серця.
Ти промінчик весняний,
Що усіх зігрива.
Ти як чисте повітря,
Як джерельна вода.
Я пройду всі дороги
І далекі світи.
Все в житті буде добре,
Якщо поруч є ти!

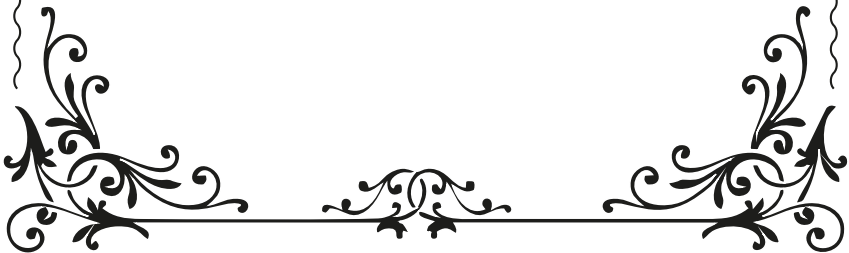

* * *

Ти мені приснилася сьогодні
В білому розкішному вбранні.
Мила, ніжна, лагідна й чарівна,
Мов розквітла квітка на землі.

Ти прийшла до мене опівночі,
Тепло приголубила мене.
Дарувала серденько дівоче,
Ти моє кохання неземне.

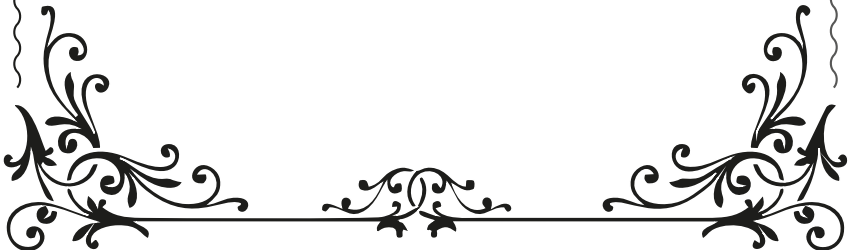
Ти для мене — незбагненне диво,
Світлий місяць і ясна зоря.
Хочу я, щоб ти була щаслива,
І тоді щасливий буду я.

* * *

Гаряча кава стигне на столі,
Ніхто її не хоче скуштувати,
Слова сказати щирі, чарівні
І ніжно-ніжно в руки цілувати.

Чому ж так побудоване життя?
Сама себе я інколи питаю.
Сьогодні — найдорожча над усе,
А завтра скажеш: «Я тебе не знаю».

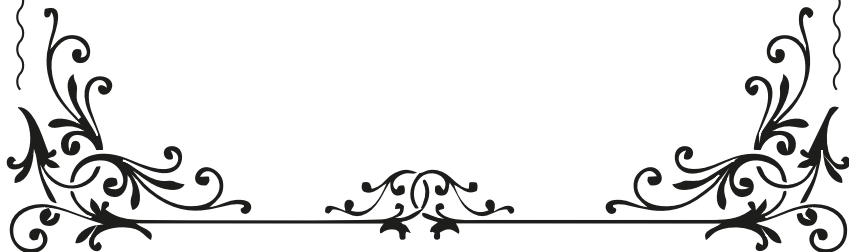

* * *

Легкі твої обійми, наче пух,
У них так хочеться купатись до нестями.
Відчути дотик ніжних твоїх рук
І цілувати спраглими устами.

Плече твоє міцне, немов граніт,
А руки — наче лебедині крила.
І я пливу за течією літ,
Сховавшись, любий, за твої вітрила.

Не все буває легко у житті,
Є в нас сумні, є і прекрасні миті.
Та я радію з щемом у душі,
Що є мені для кого в світі жити.

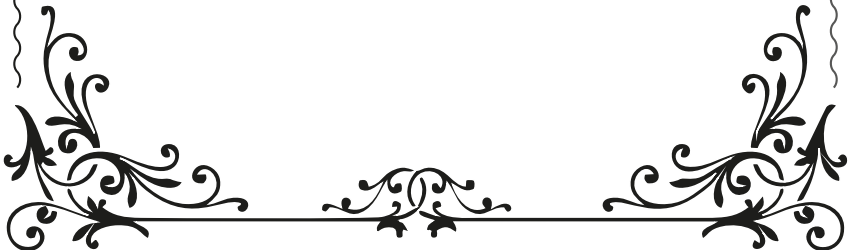
* * *

В саду розквітла білим цвітом вишня
І нахилила віти до землі.
А то не вишня, то любов колишня
До мене знов з'явилась уві сні.

Встеляла тихо стежку пелюстками,
То піднімала віти в синю вись.
Голубила чарівними словами,
Усе немов у юності колись.

Та не до речі вже слова зізнання
І не потрібні гори золоті.
Лише краплинку ніжності й кохання
І щастя у сімейному житті.

Шануймо все, що у житті ми маєм,
Що нам Господь із щедрістю дає.
Цінуймо тих, хто з нами завжди поруч
І любить нас таких, які ми є.

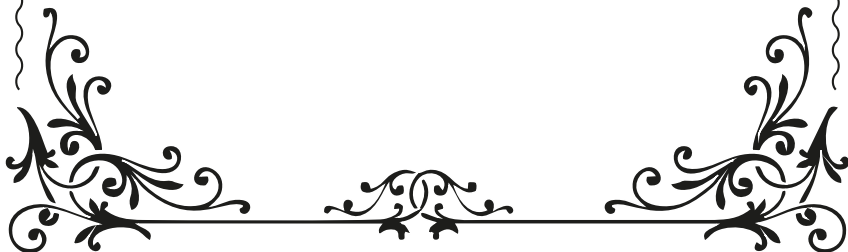

* * *

Задивлюся на вечірнє небо,
Зірок багато, може, не злічу.
Але побачу погляд твій чарівний,
Знайду у ньому ніжність й доброту.

Прочитаю в них слова подяки,
За поєднані на двох серця й літа,
За дітей, що наче солов'ята,
Вилітають з нашого гнізда.

За сумні й прекрасні наші миті,
Радість й сум, розділені на двох,
Значить, так пророкувала доля
І благословив нас Господь Бог.

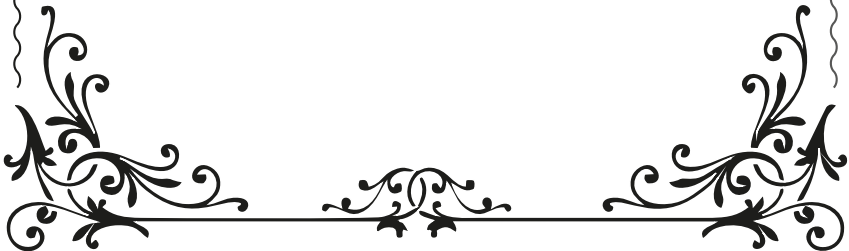

* * *

Подаруй мені зоряну ніч
І віддай мені ніжності море.
Я схилюся на рідне плече
І забуду і радість, і горе.

Ти скажи мені тисячу слів,
Їх давно так хотілось почути,
І у вирі палких почуттів
Неможливо ніколи забути.

Зачаруй мене маревом мрій,
Поділися любов'ю своєю.
І я, сповнена щастя й надій,
Залишуся назавжди твоєю.

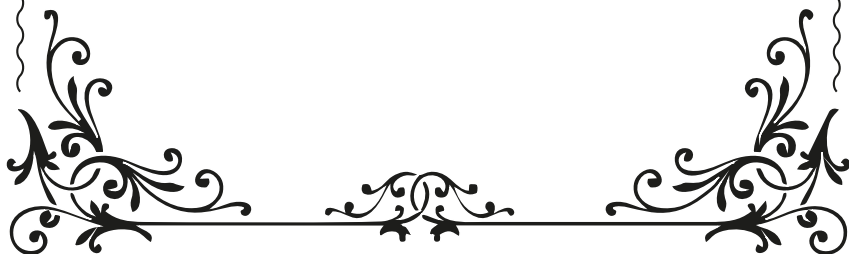

* * *

А я люблю : скажу так щиро-щиро,
Мабуть, на те у мене є причина.
Можливо, долі знак мені з'явився
І не байдужа ти мені людина.

Я поглядом твого торкнуся серця,
Теплом своїм зігрію твою душу.
У сни твої прийду я потихенько
Та спокою твого я не порушу.

До тебе я лечу, немов на крилах,
Наповнена і щастям, і любов'ю.
Я все зроблю, що у моїх є силах,
Лише щоб бути поруч із тобою.

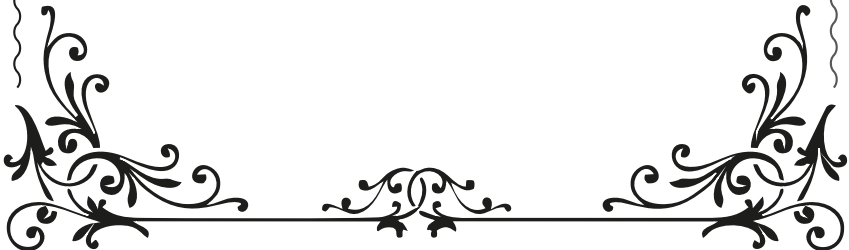
* * *

Ти відкрий таємницю свою,
Яка криється в слові «люблю».
Вона вплетена ніжністю в снах
І ховається в рідних очах.

Розкажи мені сутність життя,
Яким бачиш своє майбуття.
Тільки разом і тільки удвох,
Як велів колись нам Господь Бог.

Щоб стежинку до щастя знайти,
Треба нею ще довго іти.
Через сумнів, неспокій і жаль,
Подолавши вагання й печаль.

Хоч на хвилюк спинити цю мить
І у вічному щасті прожити,
Щоб не знати ні болю й тривоги,
Тільки разом, і тільки удвох.

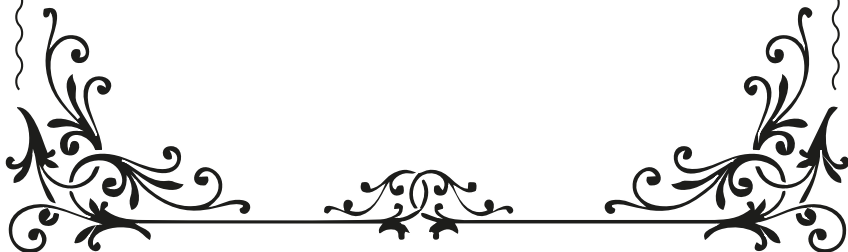

* * *

Ти мені приснилась на світанку
В Богом даній чарівній красі.
Я візьму тебе, як полонянку,
І скупаю в ранішній росі.

Твої очі — наче дві вуглинки,
В них надія й мрія забринить,
Неможливо їх мені забути
І тебе не в силах не любити.

Полечу з тобою, мов на крилах,
Там, де щастя й пісня солов'я,
І скажу тобі правдиво й щиро:
— Ти назавжди кохана моя.

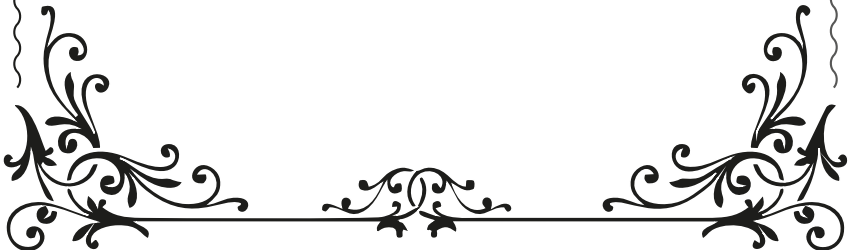

* * *

Поведи мене в марево ночі,
Подаруй мені мить майову.
Я загляну ласкаво в очі
І скажу тобі щиро «люблю».

Розкажи, чому місяць звабливий
Сам один серед тисяч зірок.
В нього погляд і лагідний й щирий,
Лиш, напевно, багато думок.

Подаруй лиш краплиночку щастя
І зігрій мене щирим теплом.
Я з тобою завжди буду поруч,
Під твоїм чоловічим крилом.

* * *

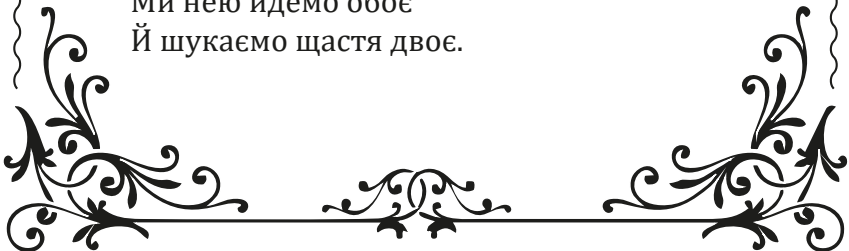
В житті — я твоя кохана,
І вірю: для тебе жадана.
Я зіронька ясна на небі,
Прекрасне усе, що є в тебе.

Разом і сміюся, і плачу,
Я вірю в твою удачу.
Тобою живу і мрію
І маю на тебе надію.

Я знаю: в найбільшу розпуку
Подаси мені завжди руку.
Сльоза пробіжить щокою,
Я поруч завжди з тобою.

Моя ти одна-єдина,
Ти серця мого половина.
Я дякую долі і Богу,
Що дав нам таку дорогу.

Ми нею йдемо обоє
Й шукаємо щастя двоє.

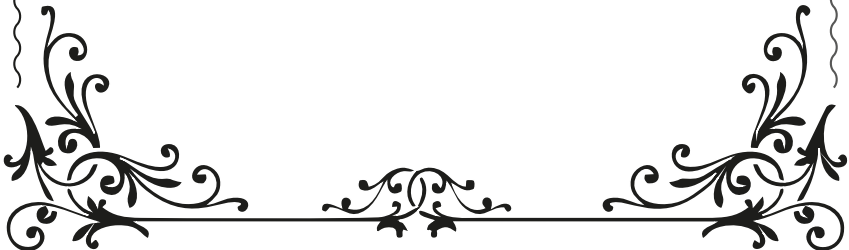

* * *

Травами, покосами і ногами босими
Я до тебе знов і знов спішу.
Щастям припорошену, наче заворожену,
В серці я любов свою ношу.

Засвічуся зіркою і розквітну квіткою,
Хмаркою всміхнуся з висоти.
З вірою, надією і своєю мрією
Все зроблю, як поруч будеш ти.

Доторкнуса променем, щирим, ніжним спомином,
І віддам краплиночку тепла.
Так в житті складається, з часом все міняється,
Лише б любов взаємною була.

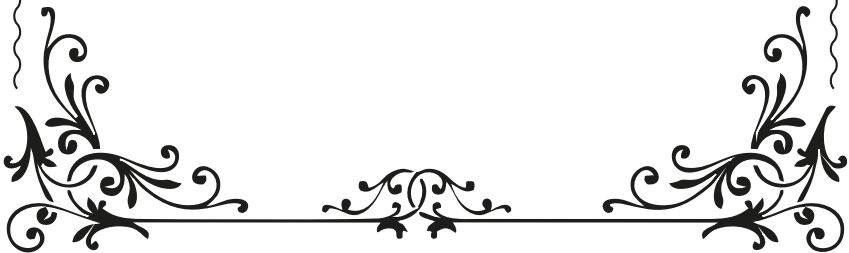

* * *

А я люблю... люблю ранкову тишу,
Коли я на руках тебе колишу.
І у думках я до небес злітаю,
Люблю тебе, ціную й поважаю.

Дивлюся в твої очі волошкові —
В них стільки ніжності, і ласки, і любові.
І вдячність в них за незрадливі кроки,
За разом пройдені щасливі наші роки.

Радію, що я тільки із тобою
Ділитись можу щастям й журбою
І працювати, думати, творити,
Що маю я для кого в світі жити.

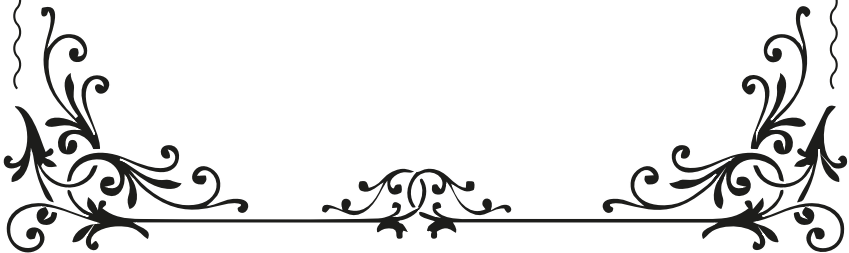

A decorative rectangular border with ornate floral and scrollwork designs at the corners and midpoints of each side.

*Колонинське
літо*

ЛЕГЕНДА ПРО СИРНОГО КОНИКА

Живе в горах традиція з давніх пір й донині:
Народився коник з сиру справді в полонині.
Мріяв хлопець з полонини додому рушати,
Що ж він може в подарунок дівчині узяти?
Сів тихенько біля ватри, навіть засмутився,
Не вгледів, як шматок сиру в окріп відвалився.
Узяв ложку дерев'яну і сиру шукає.
Замість нього — сирну масу з води витягає.
Бере в жмені, робить ніжки, вушка та й ще гриву.
Вийшов гарний сирний коник — наче справжнє диво.
Загорнув його легенько, в кишеню вкладає.
До коханої на крилах хлопець поспішає.
Що ж він може в полонині краще відшукати,
Щоб свою кохану, милу більше здивувати?
Ця традиція у горах збереглась донині,
Роблять коники із сиру вмілі господині.

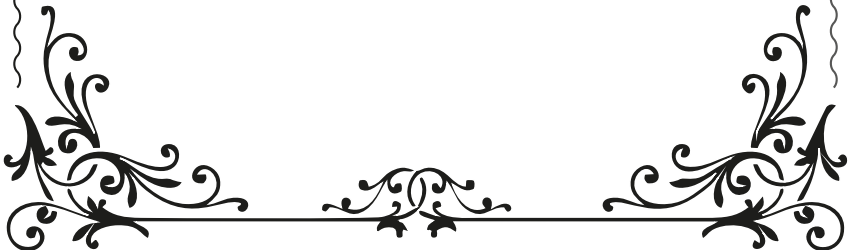

ПОЛОНИНА БРУСНИЙ

З-за Брусного сонце сходить, в вікно заглядає,
Депутат Василь Соколук на гостей чекає.
Не одне Василь вже літо провів в полонині,
В них батьківська династія живе і донині.
Люблять хлопці свою справу, хочуть працювати.
Хай Господь їм допоможе літо літувати!

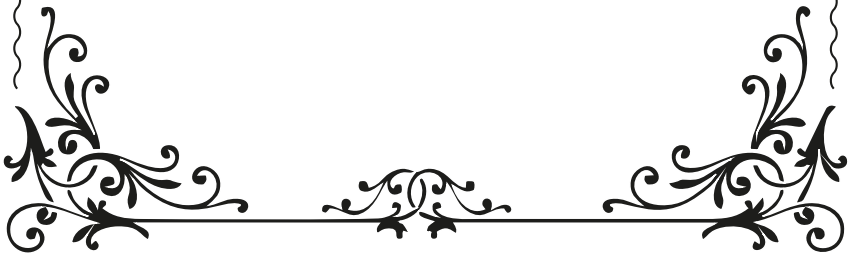
ПОЛОНИНА ПРИПІР

Поспішаєм в гору Припір, серце завмирає.
Депутат Юрій Мельничук нас вже виглядає.
Місяць ще веде по небу зіроньку ранкову,
Гори тихо виспівують пісню колискову.
Корови вже подоїли, йдуть до водопою.
В полонині є робота, немає простою.
Хлопці трудяться старанно в дощ, а чи в погоду,
Даруй, Боже, мир і щастя рідному народу!

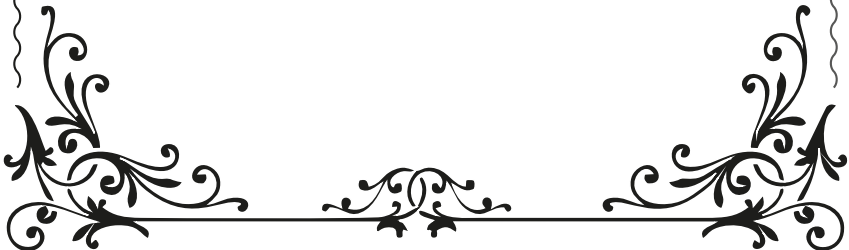
ПОЛОНИНА ВІПЧИНКА

Вирушаємо сьогодні, друзі, на Віпчинку,
Відвідати таку гарну в горах полонинку.
День Ангела, свято гарне нині в депутата,
Хочем разом усі щиро його привітати.
Володимир в полонині років вже багато,
Кожний день, тут проведений, для нього як свято.
Кличуть його рідні гори, плаї смерекові,
Добре серце наповнене радості й любові.
Всю роботу полонинську депутат вже знає,
Він гордиться, що онука в помічники має!
Дзвонять вівці дзвіночками, пасуться корови.
Потрапляєш, наче в казку, у Карпати-гори.
Смачні вироби із сиру, красива природа,
Відпочити, сил набратись — чудова нагода.
Так приємно зустрітись в день оцей святковий,
Щастя, радості Вам, миру, здоров'я й любові!

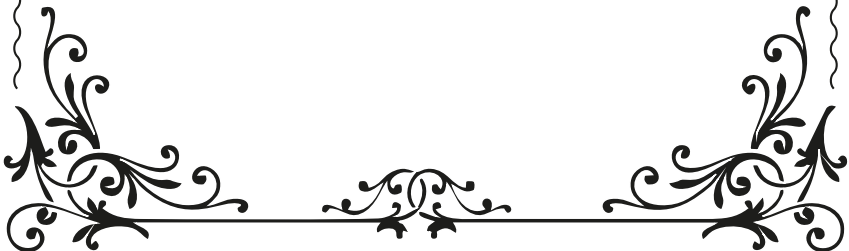
ПОЛОНІНА БУКОВЕЦЬ

Буковець — це полонина недалеко в горах,
Депутат молодий, ставний там Дмитро ПлитОрак.
Завжди щиро посміхнеться, грає на сопілці.
Живуть у нас гарні хлопці, справжні українці!
Знають справу полонинську із прадіда-діда,
Вміють також заробити на хліб і до хліба.
Хай Господь допомагає, просимо ми щиро,
Наша мрія — дочекатись перемоги й миру!

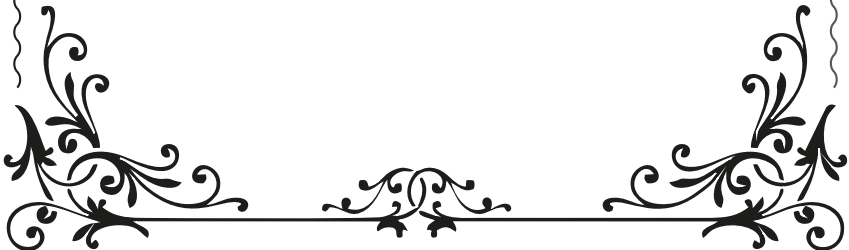
ПОЛОНИНА ГРУНЬ

В полонину Грунь сьогодні будем повертати,
Наймолодшого депутата хочем відознати.
Зустрів нас Юрко Соколюк і його дружина,
Буває тут часто з ними донечка Христина.
Ще з малих дитячих років Юрко в батька вчився.
Недарма в роду Федішиних Юрій народився.
Дев'ятий рік літувати йде на полонинку,
Любить край свій, рідні гори, любить і маржинку.
Дим стелиться коло стаї, дрова догорають,
Гарні будзи з пудушері униз поглядають.
Тут путина, брей, берфело своє місце мають,
Вмілі руки працювиті всю роботу знають.
Вурда уже відварена, капає жентиця,
Йде робота до порядку, так, як все годиться.
Залишається бажати щастя і любові,
А найбільш, найголовніше: будьте всі здорові!

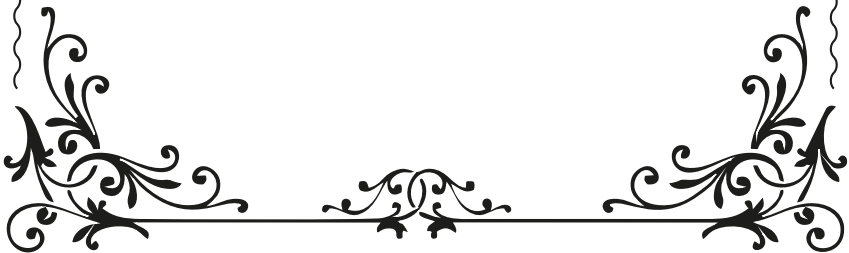
ПОЛОНИНА БУБКИ

Підем в Бубки в полонину, де гори до неба,
Дадуть бринзи з солонинов, дзінзури не треба.
Іван Мартищук і дружина радо зустрічають,
Всю роботу в полонині вони добре знають.
Ватажити, бовгарити, коні випасати.
Є маленькі помічники, будуть помагати.
Ватерка вже догорає, кулеша парує,
Край карпатський наш гуцульський красою чарує.
Посиділи, відпочили, гарно пригостились,
Краєвиди в Бережниці всюди роздивились.
Треба іти вже додому, далека дорога,
Щастя, миру Вам, здоров'я і ласки від Бога!

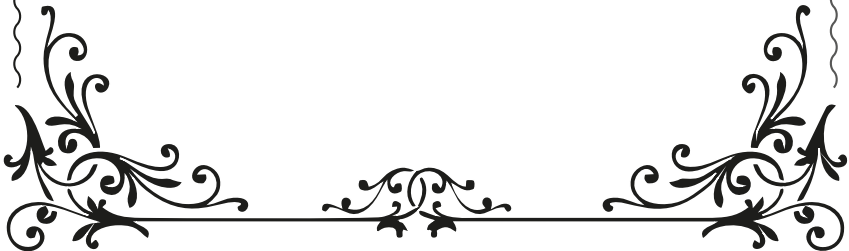
ПОЛОНИНА КРАМИ І РОТЕЛО

Ідемо далеко нині ми в гори Карпати,
Хочем на Крамах й Ротелі хлопців відознати.
Надіємось Габорака Василя зустріти
І про справи полонинські з ним погомоніти.
Василь уже в полонині стаж великий має,
Всі секрети у роботі дуже добре знає.
Люльку тихо покурює і про щось міркує.
Тут депутатом Василь Олексюк уміло газдує.
Зроблено усюди гарно, все у пошенівку,
Він ще також переходить аж на Германівку.
Там ще з батьком працювали, стаю будували,
Старань, часу і зусиль в те багато вклали.
Усім серцем любить гори, рідні полонини,
Він, як кажуть, ось тут виріс з малої дитини.
Осінь стукає в віконце, літечко погоже,
Жити в щасті і здоров'ї допоможи, Боже!

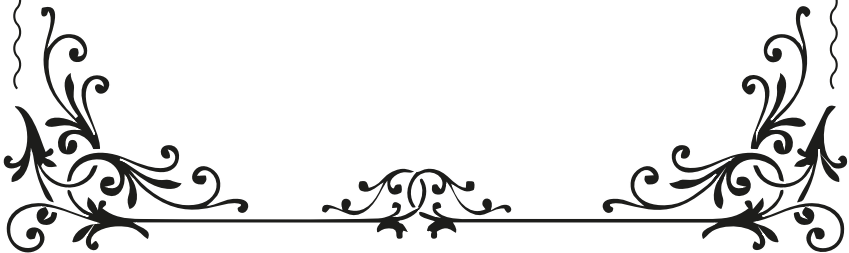
ПОЛОНИНА ЧЕРЕШЕНЬКА

Полонина Черешенька в Шепоті існує,
Депутат Юрій Вардзарук влітку там газдує.
Трудяться вони на славу зранку і до ночі,
Їх продукцію придбати завжди є охочі.
Смачні сири, бринза, вурда кожен раз готові,
Живуть у нас файні люди, самі гонорові.
Їх кріпить чисте повітря й шум гірських потоків,
Щоб могли так працювати ще багато років.

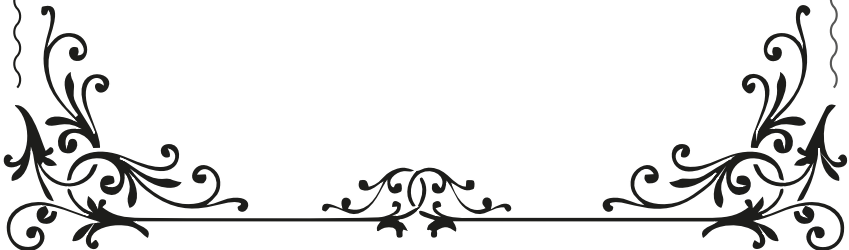
ПОЛОНІНА ДОВГА. ПАНТЕРИШ

Побувати в полонині — для кожного мрія,
В Пантериші депутатка Олексюк Марія.
Працьовиті, вмілі руки всю роботу знають,
Гарні сини, як соколи, їй тут допомагають.
Разом трудяться старанно в дощ чи в день погідний,
Так приємно, коли молодь любить край свій рідний.
Не шукають заробітку далеко в чужині,
Трудяться ось тут на славу неньці-Україні.
Смачні вироби із сиру варто скуштувати,
Хто має таке бажання, може тут придбати.
Йдуть корови вже із Довги, грають колоколи,
Чути гарну мелодію далеко у гори.
Грегіт ніжно обіймають зорі вечорові,
Живіть в щасті, у радості і будьте здорові!

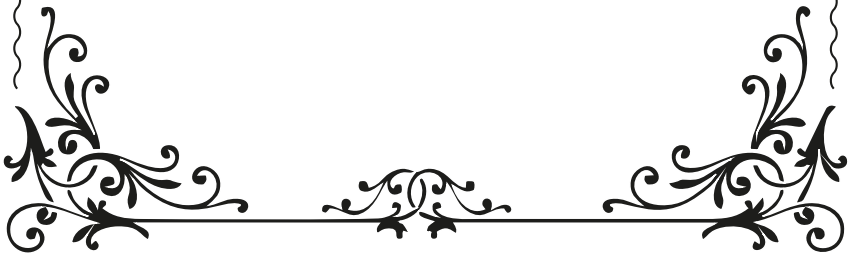
ПОЛОНІНА КОСТРИЧА

Піднімаємось сьогодні, друзі, на Костричу,
Тут кожному побувати я бажання зичу.
Полонина ця далеко, високо у горах,
Депутат в окрузі знаний Соколюк Микола.
Стая губиться у травах, дим іде пляями,
Грає вівчар на сопілці, ходячи з вівцями.
Виглядає — до Говерли рукою подати,
Насправді найкрасивіші в нас гори Карпати.
Тут чудові краєвиди Дземброні й Псарівки,
Ні на одній полонині нема овець стільки.
Ну, звичайно, із вівцями клопітка робота,
Придбати цю продукцію завжди є охота.
Депутат щиро всміхнувся і погладив вуса:
«Я ніякої роботи, хлопці, не боюся».
Щоб смачні сири і вурду гарно відварити,
Треба всю свою роботу всім серцем любити.
Дякуємо за гостинність і за вдачу щиру,
Залишайтеся здорові, щастя вам і миру!

ПОЛОНИНА ПІДРІЖА

Дмитро Бойчук Підріжею полонину має,
Файні бики і корови він там випасає.
Переходить на Прелуки, там ширші простори,
Любить дуже кугикати, чути аж за гори.
Розпитаєм депутата, як живеться нині,
Чи важка в нього робота тут, на полонині.
Добре літо літувати, як воно погоже,
Працювати всюди треба, як Бог допоможе.
Хотілося б якнайкраще, в радості і в мирі,
Хай у Вас все буде добре — побажання щирі!

Лісні

ПІСНЯ ПРО ШЕПІТ

Де потоки стрімкі, де смереки стрункі,
Кличуть гори мене до розмови,
Народилась я тут, тут в Карпатах живу,
Тут все рідне мені, доли й звори.

Приспів:

Шепіт — моє рідне село,
Наче казка у горах воно.
В Шепіт знов вертаюся я,
Тут дитинства колиска моя.

Подивлюсь навесні, як сади зацвітуть,
Гляну — літо, як трави буяють!
А зимою сніги вкриють гори й поля,
Це все зветься моїм рідним краєм.

Приспів.

Рідний Шепоте мій, розцвітай, зеленій,
О прекрасний оновлений краю,
Я з твого джерела п'ю водицю щодня
І купаюся в росах розмаю.

Приспів.

ПІСНЯ ПРО ВИШИВАНКУ

Вишиваночку надіну я свою,
Гонорово йду в гуцульському строю.
А надворі вже весна і радію знову я,
Що родилась там, де пісня солов'я.

Приспів:

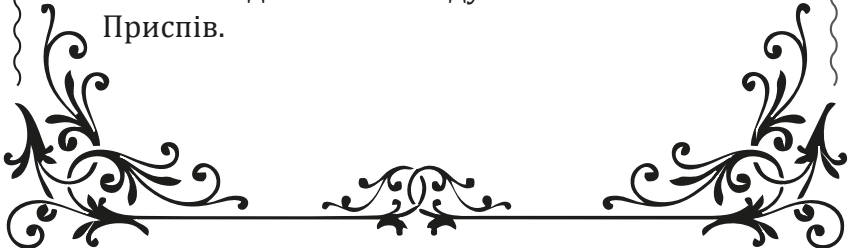
Вишивала мені мама вишиванку,
Гаптувала її з вечора й до ранку,
Вибирала кольори світанкової пори,
В щасті й злагоді, дитино, вік живи.

Вишиваночку свою я до серденька горну,
В ній краплиночка краси на полотні.
В серці спогади ясні, очі мамині сумні,
Що дарують радість й теплоту мені.

Приспів.

Пролетіли вже літа, стихла пісня солов'я,
Вже сорочку вишиваю сину я.
Прошу щиро: збережи, крізь життя все пронеси,
В неї вкладена любов й душа моя.

Приспів.

РОЗКАЖИ МЕНІ, МАМО, НА СВІТАНКУ...

Запитаю я у мами навесні,
Чому очі твої, ненько, геть сумні?
Чом усмішка осяйна, щира, ніжна і ясна,
Не прикрасить твої лагідні уста?

Приспів:

Розкажи мені, мамо, на світанку,
Чому коси твої в срібному серпанку?
Чом усмішка не ясна, щира, ніжна чарівна,
Де ж поділись, мамо, молоді літа?

Запитаю я у мами восени,
Чому, ненько, неспокійні твої сни?
Чом непрохана сльоза тихо котиться сама,
Гірким болем твоє серце омива?

Приспів.

На все відповідь одна: так складається життя,
І дороги наші зовсім непрості.
Всі тривоги і жалі, всі печалі на землі
Переносять наші рідні матері.

Приспів.

ПОДЯКА МАМІ

Матусю люба, ви наймиліша,
Які сказати для вас слова?
Для мене в світі ви найдорожча —
Моя порада, гордість моя.

Приспів:
Спасибі, мамо, за колисанку,
Яку співали мені до сну.
Дякую, рідна, за вишиванку,
Її до серця свого горну.

Не раз в дорогу ви виряджали,
Бажали щастя й долі мені,
Щодня в віконце нас виглядали,
Ділили радість і дні сумні.

Приспів.

Літа майнули, лишили втому,
Ніжність від серця, теплінь руки.
Спішім до мами, до свого дому,
Поки чекають ще нас батьки.

Приспів.

ЗМІСТ

Григорук Аделя.

Щире поетичне слово Оксани Ткачук..... 3

А Я ЛЮБЛЮ ЖИТТЯ

«Людині багато не треба...» 8

«Життя людині один раз дано...» 9

«Пливе життєвий корабель по морю...» 10

«Чому не ціним те, що у нас є» 11

«Я дякую Богу за те, що живу...» 12

«Я думаю, я мрію, я пишу...» 13

«Мрії збуваються — треба мріяти...» 14

«Ділилось щастя на дві половинки...» 15

«Спитаєте, що я люблю на світі...» 16

«Життя людське — чотири пори року» 17

«Чомусь так мало в світі доброти...» 18

«А я люблю життя — воно таке чудове...» 19

«Не завжди легко стелиться нам шлях...» 20

«Спитаєте, яке моє багатство...» 21

«Живе в гостях на цій землі людина...» 22

«Загубилась осінь у покосах...» 23

«Задумайся, людино, над життям...» 24

«Життя людини, як настільна книга» 25

«Запитав якимось син мене прямо...» 26

«Як прекрасно жити на світі...» 27

«Цінуй своє життя, моя дитино...»	28
«Любіть життя таким, як воно є ...»	29
«Чому так мало віддаємо часу...»	30
«Дозволь, я назову тебе сестрою...»	31
«Я своє щастя на руках тримаю...»	32
«Щастя по-різному бачить кожна людина...».....	33
«Спасибі Господу, що можемо працювати...»	34

МАМО, ГОЛУБОНЬКО СИВА...

«Мамо, люба, голубонько сива...»	36
«Мамині очі ласкаві...».....	37
«Розкажіть про життя мені, мамо...»	38
«Про маму шепочуть всі трави у полі...»	39
«У моєї мами руки мозолясті...»	40
«Мама... Яке чарівне, ніжне, гарне слово...»	41
«Я привітаю свою маму з святом...»	42
«Збирала мама за святковим нас столом...»	43
«Скільки б віршів не писати в своєму житті...».....	44
«Приїжджайте частіше до мами...»	45
«Дорогі матері! Вас вітаємо щиро зі святом...»	46
«Мамо, люба моя, я Вас щиро вітаю зі святом...»	47
«Немає слів таких на білім світі...»	48

ПОГЛЯНЬ, ТАРАСЕ ЛЮБИЙ, НА УКРАЇНУ

«Так хочеться весни, квітучої такої...».....	50
«Тече сльоза солоня по щоці...»	51
«Поглянь, Тарасе любий, на Україну...».....	52

«Об'єднаймо, усі браття, в одну родину...».....	53
«Україно моя! Мила, ніжна, зажурено квітко...»	54

В ПОЛУМ'І ВІЙНИ

«Як важко згадувать про дні оті сумнії ...».....	56
«Лелеки повертаються додому...».....	57
«Тяжко писати знову ці слова...»	58
«Стоїть в осінній тишині Майдан...»	59
«Війна, війна, а з нею — біль і сльози...».....	60
«Окрай села стоїть самотній журавель...».....	61
«Вишивала мама для доні сорочку...».....	62

ЧОМУСЬ МЕНІ ДОЛЯ ОСЬ ТАК НАКАЗАЛА...

«Листок до листочка — і вийде сорочка...»	64
«Що ж я зроблю, як вірші я люблю...»	65
«Переплітаються веселі і сумні...»	66
«Вітаю всіх, хто мислить й пише...»	67
«Шануйте завжди українське слово...»	68

ВЕЛИКЕ ЩАСТЯ — ЖИТИ В РІДНІМ КРАЇ

«Яка природа гарна у Карпатах...»	70
«Велике щастя — жити в ріднім краї...».....	71
«Вже осінь розсипає свої чари...»	72
«Поміж гір високих і долин широких...»	73
«Вже лютий тихо стукає в віконце...»	74

НАЙБІЛЬШИЙ СКАРБ — КНИГА

«На світі тисячі професій є...».....	76
«Бібліотека... тиша навкруги...».....	76
«Нас об'єднала книга всіх разом...»	77
«Ви — берегині мудрості людської...»	78

ЯКЩО ПОРУЧ Є ТИ...

«Мої думки летять до тебе зрання...».....	80
«Мене ти вибрав серед тисяч зір...»	81
«Так інколи тяжко стає на душі...»	82
«А я до тебе серцем лину знову...»	82
«Поведу тебе в казку...».....	83
«Ти мені приснилася сьогодні...».....	84
«Гаряча кава стигне на столі...»	85
«Легкі твої обійми, наче пух»	86
«В саду розквітла білим цвітом вишня...».....	87
«Задивлюся на вечірнє небо...»	88
«Подаруй мені зоряну ніч...»	89
«А я люблю: скажу так щиро-щиро...»	90
«Ти відкрий таємницю свою...»	91
«Ти мені приснилась на світанку...».....	92
«Поведи мене в марево ночі...».....	93
«В житті — я твоя кохана...»	94
«Травами, покосами і ногами босими...».....	95
«А я люблю... люблю ранкову тишу...»	96

ПОЛОНИНСЬКЕ ЛІТО

Легенда про сирного коника	98
Полонина Брусний.....	99
Полонина Припир.....	99
Полонина Віпчинка.....	100
Полонина Буковець.....	101
Полонина Грунь	102
Полонина Бубки.....	103
Полонина Крами і Ротело	104
Полонина Черешенька	105
Полонина Довга. Пантериш	106
Полонина Кострича	107
Полонина Підріжа	108

ПІСНІ

Пісня про Шепіт.....	110
Пісня про вишиванку	111
Розкажіть мені, мамо, на світанку	112
Подяка мамі	113

Ткачук О.Л.

Т 48 **Я чую шум лісів й гірських потоків:** Вірші. — Оксана Ткачук. —
Косів: Писаний Камінь, 2024. — 120 с.

Літературно-художнє видання

ТКАЧУК Оксана Лук'янівна

Я ЧУЮ ШУМ ЛІСІВ Й ГІРСЬКИХ ПОТОКІВ

вірші

“Писаний Камінь”

Косів

2024

Літературний редактор

Аделя Григоруک

Комп'ютерний набір

Марії Порох

Комп'ютерний дизайн

Віталія Стефурака

Технічний редактор

Михайло Павлюк

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083

Івано-Франківська обл., м. Косів,

вул. Незалежності, 28.

Тел: 067 342 07 47

E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 27.03.24. Формат 60x84\16. Папір офсетний.

Друк офсетний. Умов. друк. арк. 4,78. Обл.-вид. арк. 6,24.

Тираж 300 прим. Замовне 621.